

interkom

ČS FANDOM

informační
servis
fandomu
7-8/2008

Parcon 2008

Před dvěma lety jsem v reportáži z Parconu přiznala, že na cony tradičně jezdím ze zjištěných důvodů – obvykle pro nějakou cenu. Nejinak tomu bylo i letos. Má drahá chráněnka Lívia Hlaváčková se probojovala mezi finalisty Ceny Karla Čapka, a tak mi nezbylo, než ji do Plzně doprovázet.

Sobota

V souladu s druhou conovou tradicí – být přítomny maximálně 24 hodin – jsme na místo konání dorazily až v sobotu kolem poledne. Systém papírových náramků namísto jiných identifikačních prvků mi přišel skvělý, zvláště po zjištění, že náramek je prakticky nezníčitelný, přežije i sprchování a noc a k jeho sejmutí je později zapotřebí vreckový nožič. Trochu jsme měly problémy s přidělením pokoje. Dostaly jsme sice klíč od jistého pokoje na 8. patře, ale pokoj daného čísla se v patře nenacházel. Děvčata nám iniciativně přidělila jiný klíč – takový pokoj už jsme sice našly, klíč však do zámku nepasoval. Optimisticky jsme spolu s organizátorkami usoudily, že 8 asi není naše šťastné číslo, a do třetice jsme odešly s klíčem na patře 5. Pokoj jsme našly, u dveří však chyběl zámek. Po několika minutách svíjení se smíchy nás naštěstí napadlo dveře otevřít, čímž se celá záhada objasnila: k těm prvním dveřím do předsíně klíč určen nebyl, pasovat měl až k druhým dveřím přímo do pokoje. V tom byl patrně problém i o tři patra výš, ale než bychom přiznaly takovou fatální ostudu, raději jsme kolem sebe ponechaly nimbus tajemna.

Po ubytování jsme sešly dolů a začaly prozkoumávat organizaci a rozložení sálů, chodeb a občerstvovacích zařízení. Prostory byly velmi přehledné a slušně značené, což nás uspo-

kojilo, a protože nikde neprobíhala žádná přednáška, po které bychom vyložené toužily, usídlily jsme se v jídelně, jež zde suplovala funkci baru. I ten musím pochválit (kuřáci ovšem byli diskriminováni, což je jedině dobře), byl to příjemně velký prostor s příjemně velkými stoly a dostatečným množstvím židlí, takže se tam mohly tvořit libovolné hloučky. Obsluha byla milá a ochotná a obdivuhodně se vyrovnávala s nedisciplinovaností strávníků, kteří vytrvale odmítali vytvářet spořádané fronty.

Usadily jsme se ve společnosti Filipa Gotfrida, jeho přítelkyně a Edity Dufkové a přeptaly se, zda jsme příjezdem o den později přišly o něco zásadního. Všichni, včetně několika náhodných kolemjdoucích, se shodli, že nejdůležitějším dosavadním počinem conu byl úvodní projev Martina Koutného, pronešený za jízdy na rotopedu. To mě natolik nadchlo, že jsem ihned založila Petici za zopakování projevu se všemi rekvizitami a začala sbírat podpisy. Během příštích dvou, tří hodin jsem jich nashromáždila dvanáct. Ale ne ledajakých – mezi signatáři se objevily i celebrity jako Richard Podaný, Tomáš Jirkovský, Robert Pilch či prezident Rampas... jen Edita požadovala za svůj podpis úplatek v podobě „nějakého velkého kusu flákoty“ (že by to byl důsledek jejich pověstných kanibalských hostin?). Vzhledem k tomu, že 12 podpisů představovalo asi 5 % z celkového počtu účastníků conu, předložila jsem záhy petici přímo Martinu Koutnému. Pokud jsem čekala, že se začne vykrucovat, mylila jsem se. Okamžitě horečně přemýšlel, kde sežene všechny rekvizity a hlavně text projevu, aby mohl žádost signatářů uspokojit. Domluvili jsme se, že to do večera zkusí a dá mi vědět.

Na čtvrtou hodinu jsme se s Lívií dostavily do Malého sálu na „Panel s autorkami sf“, kam nás pozval Pagi – nedbaje mých ostražitých dotazů, zda nevdá, že pokračování na str. 7

OBSAH

Parcon 2008	1	Nehvězdný nebulvár	18
Čtenářův průvodce po Interkomu	2	Posedlost prvočíslý	19
Hvězdný bulvár	3	Jak jsem se dostal ke SCI-FI	20
Tatracon 2008	5	Časem s vědou	22
Šamanův Parcon 2008	9	Čísarův „problém“	24
Příloha CKČ		Lživá zrcadla / Průzračné vitráže	25
Mločí líheň	13	Civilizační šok	26
Podrobné výsledky všech kategorií	13	Barbaři	28
Vyhlášení 28. ročníku CKČ	15	Zlatá Zebra po jedenácté	28
O stříbřitělesklý halmochron	16	Literární soutěž Vidoucí 2008	28
Psavecké maléry	17	Vyhlášení literární soutěže Trifid	28

**Se speciální
přílohou pro
autory
Ceny Karla
Čapka 2008**

Čtenářův průvodce po Interkomu

Mimořádným čtenářům

Pokud jste dostali tento Interkom a nevíte proč, tak právě vám je určen prostřední dvojlíst věnovaný Ceně Karla Čapka. Tu pořádá ČS Fandom, který rovněž autorům rozesílá svůj bulletin s výsledky soutěže. Na straně 16 najdete ještě info o soutěži O stříbřitělesklý halmochron a na straně 28 o soutěžích Zlatá zebra, Vidoucí a Trifid.

Čtenářům a přispěvatelům

Pokud jsme se dohodli na otištění vašeho článku a stále nikde nic, raději se ozvěte redakci, doba dovolených způsobila nejen zpoždění i na naše poměry nezvyklé, ale rovněž zmatek v redakčním archivu dosud nevydaných příspěvků. Ve snaze nevydat nějaký článek dvakrát se snadno může přihodit, že nějaký nevyjde vůbec.

K obsahu tohoto čísla

Jak jsme již naznačili, tento Interkom opět hostí přílohu s kompletními výsledky naší nejprestižnější literární soutěže. V nejméně třech reportážích se dozvíte, jak bylo na Parconu, což je užitečné čtení i pro ty dvě a půl stovky šťastlivců, kteří tam byli. Fotografie u jednotlivých článků se obvykle týkají více článků najednou, nemusí ale přímo souviset s textem, který je obtéká.

Podzimní porada je na spadnutí

I když se nedá očekávat takové vzvednutí fanouškovské aktivity jako před Jarní poradou, kdy se na své členství v ČS Fandomu rozpomněly i subjekty, o kterých jsme neslyšeli celá desetiletí, doufáme, že Poradu navštívíte v hojném počtu. Koná se již tradičně v penzionu Pohoda v Březové nad Svitavou a to dřív než za měsíc, konkrétně můžete dorazit již v pátek 10. října, jednacím den je v sobotu, pokud se nic nepříhodu, tak začínáme v 9.09 ráno.

Program vedle obvyklých kratochvílí jakými jsou volba Rady fandomu na příští rok a nominace na Ludvíka a Mloka, bude hlavně zpráva o právě proběhlém Parconu a stavu příprav následujících dvou.

Zdeněk Rampas

Zpráva nejsmutnější

Rozhodla jsem se aspoň takhle vám dát vědět, že Tomáš Srdečný, kterého jste znali, už není mezi námi...

Rozhodl se dobrovolně skončit, protože život pro něj už zřejmě neměl východisko a on sám žádné řešení neviděl (i když by se určitě nějak našlo, ale on ho asi už hledat nechtěl a utekl před vším - definitivně). Dneska jsem se to dozvěděla od jeho dceře a to, co ona teď bude muset řešit, je hrůza.

Nic bližšího nevím a ani nevím, jestli chci vědět víc.

Mějte se líp - zdraví vás všechny

Jitka D. z ČB

Kdo je kdo v ČS SF

SRDEČNÝ Tomáš - fan, 24. 5. 1952 Lanškroun, rozvedený, děti: Jana (1973), Věra (1974), Štěpán (1979).

NYNÍ skladník. **ST** Gymnázium 70, hotelová škola Poděbrady 72. **ZÁJMY** xirofilie, horelectví. **Ž** klinická smrt. **POL** přiměřeně pravicový prosemitismus. **D** Soukromí výrobci holicích čepelek v ČSR a Protektorátu, Výroba holicích čepelek po roce 1945.

SF četba SF od dětství, 87 založil SFK Marek v Lanškrouně, 91 sestavil a vydal SF kuchařku, organizátor Mlejncu, spolupráce na Mezeraconech, Sklípkonech, Silvestrconech, spolupráce s fany z Olomoucka. Účast na desítkách conů. **OBLIBA** Holdstock, Merle, Vonnegut, Kulhánek, kniha Malevil, Piknik u cesty. **VÁŽÍ SI:** H. Škorpíka, P. Pavelka, a ostatních z C.E. **KRÉDO** V barvách má být pořádek.

interkom

**INFORMAČNÍ SERVIS
ČESKOSLOVENSKÉHO
FANDOMU**

číslo 7-8/2008 (246)

Adresa redakce:

INTERKOM
Letecká 6,
161 00 Praha 6, ČR

tel.: pozor změna, sloučen s faxem
v prac. době +420 224 239 645
tel., fax: +420 233 313 093
e-mail: ram@apro.cz
<http://interkom.vecnost.cz>
<http://interkom.scifi.cz>

Šéfredaktor:

Zdeněk Rampas, MCL

Redakční kruh:

Richard Klíčník
S korekturami pomohla Michaela

Autoři tohoto čísla:

Libuše Čermáková, Dáreček,
Doktor, Jitka Doleželová, Martin
Gilar, Filip Gotfrid, Harv, František
Houdek, Dušan Hrazdíra, Jana
Júzlová, Jarek Kopeček, Jan
Kovanic, Marvin, Pet, Zdeněk
Rampas, Anna Šochová, Hana
Veselá, Jiřina Vorlová, Zdena HT

Sponzoři tohoto čísla

JUDr. Daniela Kovářová

Vychází nepravidelně.
Uzávěrka tohoto čísla
byla dne 9. 9. 2008

ISSN 1212-9089

Všechny články a recenze
© INTERKOM

Hvězdný bulvár

Odposlechnuto

Filip G. nalévá garone.

„Něco dnes slavíme?“

„Už jsme s Bí spolu osm let.“

„Bí, ty jsi skutečná světice.“

„A co jsem já?“ ptá se Filip a vine se k Bí.

„Ty jsi, Filipe, světák.“

ZR a FG na pondělním RUR

Vysvětlivky: ● Praha (nepodepsané ZR), ■ Brno, ▲ jinde

■ **2. června** jsme navštívili restauraci Legenda. Úterní kluby, jak se zdá, se budou opět odehrávat zde. Jak jsme se přesvědčili v úterý, personál je tady stejný (včetně výpadků paměti), našťástí i kuchyně zůstala na úrovni.

Zdena HT

■ **7. července** bylo kino v Olympii – Kung fu panda. Vydařený animáč, vycházející z klasické šablony bojových filmů, bez popkulturní omáčky, v lehkém a komickém stylu.

■ **20. července** navštíveno Wanted. Přerod hlavního hrdiny z řoomy a ztracence na drsňáka je zábavný, tuzemské realie nechtěně komické, některé vizuální nápady jsou efektní a neokoukané. Také je zde neobvyklá porce násilí a krve místo běžné učesanosti pro masové publikum, ovšem estetizace tohoto násilí je zároveň poněkud na hraně.

Marvin

● **21. července** v RUR pláče nad bédnou knižní nabídkou. Na druhé straně, kdo nemá doma několik metrů nepřečtených knih.

● **24. července** U kruhu v debatě o stroji času prohlásil Vlado Říša, že již pracuje na zájmové lkarii, snadno jsem jej přebil tvrzením, že já dokončuji červnový Interkom.

Jinak jsme s Jitou od pěti čekali na Jarka Kopečka, který se vrátil z Pákistánu, v šest odpadli Sadílci, chvilku po nich i já a v sedm, když dorazil, se jej dočkala jen Jita.

Předtím se ale pro autorské výtisky Dobrodruha 2 zastavil Leonard Medek, na obálce je k Egonově lítosti již „Lýbijský“ napsáno správně.

● **25. července** pořádáme Klímovský večírek u Honzy Vaňka jr. Ten skoro rok tajil svůj nový byt pod záminkou, že nemá gauč. U příležitosti rozloučení s Vilmou byl ale již (při) nucen rozeslat pozvánky. Přes přívalový déšť jsme (já, Michaela a náš synovec Milan Pavlíček) do Holešovic dorazili první a zabrali nejlepší místa na pohovce, pak dorazila Vilma, Pavel Bakič, překladatelští novomanželé Adam a Simona Javůrkovi (Honza jim byl o víkendů na svatbě), Rita (překladatelka z ukrajinštiny, uvědomil jsem si jistou její podobnost s Phoebe z Přátel), Hanička Janišová, dokonce dřív než Viktor, a pak se ještě podařilo opustit japonskou robotárnu Bidlovi, kterého Honza představil slovy „prostý matfyzák jako já, který se přes mangu dostal k japonštině a dnes se jí živí“.

Doufám, že jsem Pavla Bakiče (mladého překladatele, kterého Viktor i Richard považují za velmi nadějnýho) příliš nevyděsil, když jsem mu vynadal za překlad povídky Grega Egana,

kde použil termín šperk místo drahokam, protože, jak přiznal, četl Axiómat, kde je správné řešení, již velmi dávno. Řekl jsem mu, že je to pro mě stejné, jako by překladatel životopisu svatých přiznal, že mu už Nový zákon trochu vypadl a Bibli nikdy nedočel...

Simona v Brně učí překlad na brněnské anglistice, organizuje další studium zájemců o překladatelství a zdá se, že je docela zájem. Honza nám v rámci kulturní vložky přečetl několik povídek z knihy Perličky moudrosti: Nové příběhy ze života Mistra od Josefa Veselého. Mikropovídky od trochu ujetého autora stojí za přečtení, musím si je sehnat a doporučit je Pavlovi Houserovi. Viktor je uchvácen seriálem Heleny Třeštíkové Manželské etudy (po dvaceti letech)... Hanka s Milanem probrali problémy s „postupkami“ na bohemistice, někdy si musím nechat vysvětlit, o co jde...

Jak se dalo čekat, po koupi sbírky Alexandra Kramera zbylo Honzovi několik banánovek dvojáků, kterými jsme se během večírku probírali, a když pak najednou nastal čas vydat se domů, najednou nám došlo, že jsme se s Vilmou ani pořádně nerozloučili.

Rychle jsme si navykli na obnovené Klímovské večírky, které se staly příjemnou součástí našeho života, a nejen že nám teď budou nějakou dobu chybět, ale je otázkou, zda je bez Vilmy dokážeme vůbec v nějaké formě pořádat dál. Základem jejich fungování je totiž hostitelka, která má nejen dost sil večírek uspořádat, ale ještě jí zbude energie na to si jej dokonale vychutnat a užít.

Cestou domů jsem učinil postřeh, že když pozvánku na Večírek rozesílám já a dorazím pak mezi prvními, bývá převaha ženského prvku tak pět ku jedné, když se o hosty stará Honza, je to zhruba vyvážené, v čem to asi bude?

■ **25. července** jsme měli možnost ochutnávat novou řadu whisky Bruichladdich „Italská kolekce“: 1) Bruichladdich Gaja Barolo, 1993, 14yo, 2) Bruichladdich Gaja Bolgheri, 1993, 14yo, 3) Bruichladdich Gaja Brunelo, 1993, 14yo, 4) Bruichladdich Gaja Barbaresco, 1993, 14yo.

■ **26. července** měla Pochmurná neděle své reprezentanty na turnaji v petanque Grand Prix d'Austerlitz. Vítězství jsme ve Slavkově ovšem nedosáhli.

Marvin

● **28. července** s Michaelou do RUR, rovnou z výstavy Stopy lidí v Národním muzeu. Jirka Černý mě upozornil na španělskou diplomku o české SF, bohužel zase jen té meziválečné. Najdete ji na www.ucm.es/BUCEM/tesis/III/ucm-t%2029008.pdf

● **29. července** jsem s M. absolvoval výstavu Láska, touha, vášeň v Clam-Gallasově paláci, mapující 15. až 19. století, škoda, že nebyla dotažená do současnosti, jinak by tam jistě patřil erotický komiks s pražským radním tatranem Richterem.

● **30. července** vracím lístek na vlak, na Tatracon jedeme s Pagem, kupodivu vrátili mi skoro přesně na benzin. České Dráhy nemusí zkvalitňovat služby ani zlevňovat, jim stačí jen čekat, až bude benzin dost drahý.

● **1. srpna** jsme s Michaelou navštívili věž Novoměstské radnice a tři výstavy v ní umístěné, Merkur, Praha česko-německo-židovská a pak úplně nahoře vedle úchvatné vyhlídky i fotografie z natáčení filmu o pražských věžích.

V šest nás ale vyhnali, tak jsme se museli nějak zabavit do sedmé, kdy se na Můstku hledáme s Honzou Vaňkem jr. (to bylo ještě celkem snadné), Eclectikou a jejím přítelem, i to se časem podařilo, a nakonec se našel i portugalský SF spisovatel Luís Filipe Silva s přítelkyní.

Zašli jsme na večeri do Kalicha, čišníci byli ale nějak roztržití, takže jsme nakonec zůstali jen u pití. Hovořilo se anglicky, naštěstí většinu hovoru obstarali JVjr. a docela sympatický Luís, takže jsme s Michaelou brzy zmizeli, ještě jsem neměl sbaleno a Pagi je ranní ptáče :-)

Eclectica, nová známá z NYXu, přeložila v Magazínu SF&F povídku Zloděj se dvěma smrtmi, je milá a zajímavá osůbka, sama se popsala jako drobná a světlavá, ale kdyby měla o kilo méně, měl bych o ni už strach. Napsala trochu morbidní novelu, kterou mi poslala, a když se v knihkupectví seznámila s výše zmíněným portugalským autorem, uspořádala s ním posezení. Její překlady, o kterých vím, se týkají smrti (i když je asi vybíral Martin Šust), na NYXu má za

jménem obvykle informaci, že pobývá v klubu o euthanasii, ale ona sama mi přišla docela veselá a plná života, asi jako Smrťova schovanka, které je dost podobná. :-)

● **2. srpna až 9. srpna** Tatracon, ale o tom na straně 5.

■ **7. srpna** si dámská výprava vyrazila na roztančený a rozezpívaný film Mamma Mia! Pěkné letní pokoukání. **Pet**

■ **11. srpna** bylo opět kino – Temný rytíř. Silný, temný, sugestivní a pocitově docela nepřijemný film. Batman je trochu v pozadí, Joker září světlem šílenství a normální lidé řeší vážná a reálná dilemata. Průměrný divák asi není takový pitomec, když je z toho filmový trhák. **Marvin**

● **11. srpna** ráno klušu do Jalny pro IK 6, po krátkém bloudění ve vestibulu Hradčanské (asi je tam něco jinak, a když nohy požádaly hlavu o radu, pořádně ji tím zmátly) se ale dovidám, že jsem neměl dovolenou jenom já a IK je ještě v tiskárně. Naštěstí mi ho paní Sládečková během dne dovezla na Václavák, a tak jsem jej hned popadl a zašel do Krakatitu², což se hodilo tím spíše, že jsem tam našel i Karla Netopejra Petříka. V Krakatitu²/Netopejre lze na 30 Kč pořídit Grega Egana: Úzkost a Diasporu. Hned jsem si nějaké nakoupil do zásoby.

Večer je v RUR vedro a malátno, já trochu nevydřený, tak jen v letu nakouknu, co vyšlo, naštěstí nic, ještě trochu popovídat o Tatraconu, rozdat Interkomy a začínám se psychicky připravovat na dovolenou.

● **13. srpna** ještě rozesílám mail se žádostí o knižní dary do tomboly Parconu a pak mizím ze světa.

● **14. srpna až 21. srpna** úpím ve Špindlu, naštěstí občas zaprší, a tak jsem konečně viděl The Big Bang Theory, život nerda v kostce.

● **22. srpna** začíná první plzeňský Parcon 2008. Otiskujeme několik zajímavých reportáží našich příspěvatelů, takže já se omezím jen na pár osobních postřehů.

Zjišťuji, že mě unaví již hodinová cesta v Student Agency, v jakém stavu asi dorazím na FenixCon? Nicméně zajímavý

Pěťo Pavelko pečuje o zahraniční hosty.

program a spousta přátel vsude po budově mě vytáhla z postele. Potkal jsem Erika Simona, pamatuji si jej z Parconu před dvaceti roky, hned jsem se na něj vrhl s dotazem, jak to vypadá s možností publikovat českou SF na německém trhu. S pomocí Pavla Weigela (Erik mluvil polsky, proč jsem si dvacet let myslel, že je bohemista?) se dovidám, že publikovat v BRD je obtížné i pro německého autora. Ono je to celkem logické, německý trh je velký, proti našemu obrovský, a minimální náklad knihy, která někomu stojí za vydání, bude tak skoro desetkrát větší než u nás. Pro nakladatele pak není problém za-

platit \$1 000 a překladatele (z angličtiny). Honorář našeho skromného autora je obvykle o dost nižší, a tak prožíváme Zlatý věk české SF. Viz Ikarie, jak o ní referuji 1. září.

Večer vytvoříme s Ivanem Adamavičem, Richardem Podaným a Viktorem Janišem velmi dobře se bavící kroužek. To se nám v Praze nepovedlo již roky (myslím v tomto složení).

● **23. srpna** časně ráno jen s malým zpožděním absolvuji besedu Martina Šusta a Richarda Podaného o překládání New Weirdu. Pak najdu svou virtuální čajovnu, kde mám podobný program jako na SciFaConu. Ještě stihnu informaci o práci Akademie SF a je tu odpoledne, kdy konečně poznávám Ladislava „Knedleho“ Ševcůje, tvůrce Legie.info.

Samozřejmě, že jsem si nenechal ujít vyhlášení ceny O stříbřitěleský halmochron a Zlatou zebra. A již je tu slavnostní večer s předáváním Cen ČS Fandomu a CKČ. Ten byl plně v režii plzeňáků, hlavně Heleny Šebestové, a nebylo takřka co vytknout, naopak irské předtančení bylo velmi pěkné a zpěvačka se také snažila :-). Snad jen rocková kapela před Františkou Vrbenskou byla trochu nadbytečná. Však za ni byly pořadatelé po zásluze potrestáni, když opilý bubeník utrl hlavu svatému traktoristovi ve vestibulu.

Mimořádně jsem vydržel až do tomboly, kde jsem vyhrál kompletního Pána prstenů, zdá se, že můj mail dorazil přinejmenším do Arga. Pak se rozcházíme po občerstvovacích salóncích, Lucas a jeho parta občerstvovatelů vykonává pravé divy udatenství a těžko nalézt někoho, kdo by měl žízeň nebo

Tatracon 2008

hlad. Po druhé hodině nedělní bylo třeba hodně vůle, abychom šli spát, ale ráno jako bychom ty hodiny spánku našli.

● **24. srpna** se vzpamatováváme z Parconu a těšíme se na další, opět v Plzni. Díky vám všem.

● **25. srpna** v RUR o Parconu, Filip se čílí kvůli nepřekládaným přednáškám a diskusím. Dost jej také vytočilo knihkupectví Valhala, které si se směsí blbosti a arogance ke svému stěhování zabralo výtah právě půl hodiny před povinným vyklizením pokojů ve snad devítipatrové budově internátu.

● **28. srpna** Krakatit, vlastně u Kruhu, zastavil jsem se jen abych se Pavlovi Březinovi omluvil, že jsem se nedostal na jeho oslavu narozenin. Než jsem pro přílišný lomoz uprchl, slíbil mi Honza Kovanic velkou reportáž z Parconu a Pavel Weigel mluvil o překladu knihy o významném sovětském bolševickém vrahounovi Mechlisovi. Zlikvidoval spoustu schopných sovětských důstojníků jen proto, aby naplnil Stalinova směrná čísla pro teror. Napadlo mě, že s bezpečným odstupem a uběhlým časem na Mechlise a jeho činnost lze pohlížet z několika úhlů. Již staří Římané dbali na to, aby vojáci měli větší strach ze svých nadřízených než z nepřátel. Na druhé straně, jak se dnes díváme na to, když Hitler odstavil či zlikvidoval nějakého schopného důstojníka? Můžeme litovat „neviného“ člověka, který si za svůj osud může asi tolik co my dnes za svůj, ale objektivně nám tím Hitler posloužil. A to mi zase připomnělo vtípek o tom, že v Polsku vybírají místo a peníze na pomník Felixi E. Dzeržinskému. Žádný jiný Polák nezabil tolik Rusů.

■ **29. srpna** jsme měli příležitost ochutnat dvě japonské whisky a vůbec poprvé whisky z Austrálie a Tasmánie. Australská byla dost hrozná, připomínající spálený karamel, naopak tasmánská byla nakonec nejlepší.

■ **30. srpna** proběhl na naší zahradě Gardencon (počasí jsem zařídil výborně). Účast hojná, obdarování byli všichni čtyři oslavenci (já, Amis, Klikin a Miles) – mě kolektiv obdařil dvěma výbornými rumy. Nově pořízený gril také fungoval skvěle a maso připravila děvčata báječně. Podávalo se také kolektivní mojito a spider-dort.

Marvin

● **1. září** v RUR oslavují Filip a Bí osm let, které spolu vydrželi.

Vyšla nová Ikarie s úvodníkem Vlada Říši: „Čeští autoři a české SF“. Nezapomenutelná je již první věta: *O tom, že první liga českých autorů SF se vyrovná těm zahraničním, není, myslím, nejmenšího sporu.* Snad by se s tím dalo i souhlasit, jak ale zjistit, co rozumí tou první ligou. Ono je podezřelé, když v tomtéž sloupku píše i o svých vlastních literárních pokusech a dalším vlakovém čtivu: *A to jsem se prozatím nezmínil o některých díle (sic) Johna Francise Kováře, které se odehrávají v Česku...*

● **4. září** u Karla „Netopejra“ Petříka potkávám Roberta „Barclaye“ Rameše. Právě byl přijat na práva, ptali jsme se, zda na Univerzitu třetího věku, ale pravil, že jde ze zápisu na řádné studium. Inu i dinosaurus umí překvapit.

Večer ke Kruhu dorazil Franta Novotný, vrátil se od moře, kde na jachtě vozil Ondřeje Müllera s rodinou, Jita, právě dopsal knihu o tajemstvích, Pavel Březina líčil spisovatelské plány své ženy a tak, zkrátka dovolené jsou za námi a začíná obvyklý cvrkot.

Zdeněk Rampas

Sobota

Mimořádně nejedu vlakem, ale autem s Pagim. Ten si pro nás, mě a Pavla (Míša letos nejede), našťestí přijel až do Ruzyně, takže nemusím knihy pro slovenské přátele tahat příliš daleko. Drobnou nevýhodou je, že musíme vyrazit již okolo šesté ráno.

Pagi má novou hračku. GPS. Jedním okem kouká na silnici, druhým na mobil, jednou rukou řídí, druhou, prostrčenou volantem, programuje. Pokud mu to pomáhá neusnout, je to OK.

GPS nás poslala „horní“ cestou přes Vrútky, na silnici, kde i v sobotu po poledni vznikaly dlouhé kolony (slovenští populisté asi něco zanedbali), a tak jsme se do popradské Hypernovy dostali až po třetí hodině. Zblblí vedrem a žízni jsme nakoupili asi za 900 Sk pití a dva rohlíky. Nejen na nás působilo počasí podivně, nezapomenutelným se stal pokyn GPS „na kruhovém objezdu sjedte pátým výjezdem“. Za chvíli jsme byli zpět u Hypernovy a pak ještě dvakrát jinými cestami. Když jsme se přestali řídit radami až příliš chytrého mobilu, dojeli jsme okolo půl páté do Čingova a pak na další parkoviště pod chatou Stefany. Od konání Tatraconu nás dělilo jen řečiště Hornádu (našťestí přemostěné) a strmý svah (bohužel bez eskalátorů).

Když jsme obtěžkáni zavazadly a taškami s nápoji dorazili nahoru, čekal nás na kryté terase Mio Butora s bednou triček a konferenčními materiály a nám začal první tatraconský den.

Přivítali jsme se s již přítomnými: Mirem Páříčkou, jeho Božkou a jejich psíkem (známým z kotle na Guláš 2006) Báškou, Marikou a Milanem Halienovými, a s Brňáky Marvinem a Piterem, kteří letos rovněž dorazili autmo.

Pak jsme se ubytovali a okoukli chatu, k dispozici byla velká jídelna pro cca dvacet lidí spojená s kuchyní obsahující pět ledniček, jednu jsme hned naplnili naší popradskou kořistí a byl tu první bod programu: oslava přítomných padesátníků a dalších jubilatů.

K tradičně na všech letošních conech oslavujícímú Dárečkovi přibyl ještě Mio Butora, méně kulaté narozeniny měl i Igor Melicherčík a Lucky Tátoš (LKT=Miro Lakatoš/Brlloh), a to jsme netušili, že za týden budeme slavit Marvinovu čtyřicítku.

Večer jsme probírali novinky v životě přítomných za poslední tři roky (dva Tatracony jsem bohužel vynechal), Božka díky pořadu „Pošta pro tebe“ získala tři další sourozence a užívá si to, Mio představuje chatu po rodičích, Krtko mluví o práci v Slovákia Steel, Visund komentuje svatbu dvou fanoušků z klubu: nakonec se našli a vzali, a jde jim to k duhu, dokonce si o tom natočili film... Vytí vlkodlaků II (Zavýjání vlkolakov II).

Neděle

vyrážíme s Pamírem, Igorem a Heňkou na houby, večerní průtrž povzbudila růst, stěžij jsme unesli koš s houbami a večer Krtko a spol. udělali v prádelním hrnci smaženici pro celý con.

Pagi dočítá „Sladká jako krev“ a začíná Nowikovou „Drak Jeho Veličenstava“.

Pondělí

Slunce vysouší kaluže a my se vydáváme na Košiarny Briežok. Jdeme po trase, kterou jsme v roce pět nedokončili pro déšť, letos však vše dopadne dobře, na Briežku se posilíme, abychom došli na Soví skálu, odkud je již vidět naše chata, vzdušnou čarou asi kilometr, ale protože jen málokdo z nás sebou měl rogallo, ještě jsme se prošli.

V základním táboře najdeme Dárečka, Pamira a Mariku s dalším košem hub. V podvečer trochu sprchlo, což slabým povahám připadlo jako dobrá záminka zhlédnout pár dílů Červeného trpaslíka.

Pagi dočítá Nowikovu.

Úterý

Opakujeme památný výlet k Dunajci, který splavíme na plátech. Je to trochu jiné než před deseti roky, kdy pltníci byli příjemně opilí, vory se cestou potkávaly na kus řeči a k vzájemnému ochutnávání hlavně tekutých zásob... Teď je vše jinak, od manufaktur se pokročilo k turistickému průmyslu. Vlastně něco se nezměnilo, nákladáky na převoz plťi proti proudu jsou tytéž a vypadají podle toho. (Ceník: cesta plťi - 250, koňko k restauraci 60, gulášek a pití v restauraci tak 200,- a autobusem k našim autům dalších 60, samozřejmě Sk)

V základním táboře jsem našel poslední Fantáziu (č. 41), nechal mi ji tady Ivan Al'akša, který projížděl krajem cestou za rodinou, ale nemohl se zdržet.

Večer Dáreček připravuje maso na guláš, abychom jej zítra stihli uvařit již na oběd a ne k večeři, jak se nám zhusta stávalo. Iňa se trochu pořezala, ale nic, co nespravila trocha pálenky. Před půlnocí už venku sedí jen Krtko a pár nejodolnějších. Krtko se bojí jít spát, má postel vedle Pagiho (ten dočetl Nowikovou a pustil se do Impéria Bohemorum) a ta tak vibruje chrápáním, že z ní padá, sedíme tedy s Mamčou, Máriem, Beátou a Pavlem s ním až do časných ranních hodin.

Středa - DEN Guláše

Ondrej Krug si udělal v dovolené přestávku a uspořádal za chatou nějaký casting, ale chlípníci mezi námi si na moc nepříšli, nebyl v plavkách.

Guláš se jako vždy vydařil a podával se již okolo jedné hodiny, prastará receptura nebrala v úvahu, že nás není devadesát jako v době největší dinosaurí slávy, a tak jsem si nandal tři talíře a pak bylo nutné vypnout vyšší mozkové funkce, aby se veškerá dostupná krev mohla věnovat trávení. K tomu se velmi hodil zapnutý debilizátor, i v polospánku jsem zaznamenal, že na Slovensku mají stejné kokoty jako u nás, dokonce i podobně vypadají, jen se občas jinak jmenují.

Ondrej Krug mi ukázal několik slovenských krasavic, které vzešly z jeho modelingové agentury, některé vystupovaly v reklamách a mnohé na stránkách Playboye.

Naši padesátníci Igor Melicherčík, Dáreček a Mio Butora (vpravo před dekorováním) s opičáky od Mira Páričky.

Čtvrtek

Povídám si s Dárečkem o přečtených knihách, trochu ho zklamal (hezký eufemismus, něco jako že Titanik změnil svou polohu vůči hladině) Časovír a PKH, varuji ho, aby své názory nedával tak najevo, nebo ho nebude mít nikdo rád, pravil, že stačí nepsat je do recenze, neuvědomil si ale existenci Bulváru (hvězdného :-).

Pak vyrazíme na třetí houbařskou výpravu, já nenašel nic, Marika jen tak půl tašky a Pamir půl koší-

ka. Na české poměry moc pěkný výsledek, tady ale fiasko.

Večer tlachám u TV s Máriem a pak si v Magazínu F&SF Léto 2008 čtu povídku „Dluhy se mají platit“ od Jamese L. Cambiase. Napadlo mě jestlipak autor četl „Původ ctnosti“ od Matta Ridleyho? Povídka je moc pěknou ilustrací vzniku etiky a morálky přirozeným výběrem evolučních strategií. Martin Šust by to mohl zjistit a ponouknout Cambiase, aby ji Ridleyemu poslal :-). Je to po dlouhé době skutečná SF domyšlejší za (současné) hranice (současné) vědy.

Pátek

Připojuji se k líné menšině a vynechávám Suchú Belú, Krtko varuje před návaly lidí, výstup korytem se už také stal součástí turisticko-průmyslového komplexu.

Místo toho podnikáme výpravu do byvšího Relaxu, dnes ParkHotelu na výborný oběd, Krtko si dal koleno, já něco jako Jánošíkovo rebro, dokonce to podávali na malé jídelní šibenici, nejlepší byl ale bochník křupavého chleba s úžasnou pomazánkou, který si dali Mio Butora a Pamir.

A je tu rozlučkový večer, Marvin slaví čtyřicátiny, Iňa jej vytáhne na improvizovaný parket, přidá se Henrieta a Lucky Tátoš a za chvíli musí být člověk nešikovný morous jako já, aby se také nechtěl zavlnit.

Pagi dočetl poslední knihu a Tatracon se chýlí ke konci.

Sobota ráno

Už okolo osmé nás Pagi vyhání do auta, aby nás po nesčetných dobrodružstvích za devět hodin vyložil doma.

Naštěstí jsem to nikomu neřekl, ale myslel jsem si, že toto bude můj poslední Tatracon, má nechuť k cestování je každý rok silnější, ale teď vidím, že za rok nesmím chybět.

Zdeněk Rampas

*** PS: Je to nezvyk jít spát a nebyť pod vlivem...

pokračování ze strany 1 sci-fi nepíšeme. Zde bych organizaci conu konečně něco vytkla (Pagi si stížnost vyslechl přímo z mých úst hned po skončení besedy): posadit do jedné místnosti 11 žen zvyklých se slovně projevovat a nechat je si bez dozoru povídat je sice zajímavý sociologický experiment, ale obávám se, že diváci (asi tak ve stejném počtu jako účinkující) mohli být poněkud zklamáni. Minimálně by bylo fajn účinkující představit – já sama jsem pár tváří neznala – a trochu diskusní panel řídit. Takhle jsem si z pořadu odnesla jen tři zásadní poznatky: 1) kolegyně autorky se obvykle domnívají, že jsou divné, a ještě to vehementně zdůrazňují. Jsem divná, když si nemyslím, že jsem divná, naopak se považuji za zcela normální ženu? 2) kolegyně autorky – pozor, jedná se o autorky SCI-FI!!! – stejně jako já občas čtou „ženské romány“, čímž dle mého názoru jednoznačně dokazují, že jsou úplně normální ženy. Přesto se domnívají, že jsou divné. 3) Karolína Francová, kterou jsem dosud neznala, je sympatická baba a podezíráám ji, že není divná.

Od pěti hodin měl mít JWP přednášku o JFK, na které jsme nechtěly chybět. Avšak povinnosti při péči o vnučata, děti a jinou havěť, jakož i taxikářská výpomoc Františky Vrbenské, která si zlomila nohu, způsobily, že ani půl hodiny po plánovaném začátku nebyl na místě. Tak jsme sešly opět do jidelny se napít.

Zatímco jsme ucucávaly své kofoly, proběhl kolem nás menší chlapík, který mi byl povědomý, vzhledem k tomu, že opravdu mluvil anglicky, troufla jsem si se ho otázat, zda je David Lally. Nejdřív sice tvrdil, že ho taky hledá, ale pak se přiznal. David Lally je předseda European Science Fiction Society, který mi před dvěma lety předával mou modrou Encouragement Award. Tehdy se naše konverzace omezila na mé zdvořilé „thank you very much“, avšak nyní byl evidentně potěšený, že ho někdo zná a ještě je ochoten si s ním anglicky povídat. Během tříčtvrtěhodinového hovoru (který vedl z 60 % David, ze 35 Lálvia a z 5 já) jsme probrali především problematiku conů a Euroconů, Evropskou unii, zavedení eura na Slovensku, trochu česko-slovenské vzájemnosti a zevrubně otázky penzijního připojištění. (Děkuji tímto svému skvělému příteli, že mě v uplynulém půlroce na podobné setkání připravoval sledováním filmů a seriálů v původním znění maximálně s anglickými titulky, takže jsem kulometnou angličtinu upovídáného Irčana zvládala sledovat skoro tak dobře jako dialogy v Buffy.)

Sotva jsme se s Davidem rozloučily, vypravily jsme se vyhledat JWP.

Na conech se udělují různé ceny, tak snad tolik nevdají, když si člověk přidá i nějakou vlastní. Proto jsme s Lívií založily

naše osobní a zvláštní ocenění pro muže, „které máme rady a oni mají rádi nás“. Dosavadními laureáty ceny jsou Tomáš Němec, jemuž byly na Fénixconu uděleny kožené bojové nátepníky, a Ďuro Červenák, který při soukromém miniconu v Košicích obdržel Perunovu sekerku. Třetím oceněným se v sobotu 23. 8. asi v 18:20 stal Jiří Walker Procházka. Jak on sám poznal a v doslovu k letošnimu Mlokovu hrdě napsal – byl předlohou pro postavu Maťa v Líviině povídce *Krvavé more*, kde vystupuje s kříšťálem, který dostal od své kamarádky, aby ho chránil. Tou kamarádkou jsem v Líviiných předstávách byla já. Takže jsme Jirku obšťastnily kříšťálem na krk, za což se nám dostalo dojatých medvědích objetí.

Jolana, autorka, ZR a Petr Biedermann

...a všichni byli dojatí

Po 19. hodině pak došlo k vyhlášení těch skutečných cen – CKČ. Ceremoniál pro letošek jevil upřímnou snahu být slavnostní. Měl moderátora, kulturní vsuvky poskytovala sympatická zpěvačka Radka (příjmení jsem nezachytila) a energicky dupající taneční skupina. Moderátor kladl tak zapeklité otázky, že nervózní finalisté leckdy zapomínali, kdo jsou. Nápad pouštět nahrávku ukázky z vítězného díla před tím, než je vítěz vyhlášen, považuji za vý-

borný – pantomimické diskuse nominovaných (To je tvoje? Ne? Či tedy? Ach bože... Moje!) byly kouzelné a dalece nejkouzelnější pak dojetí vítěze hlavní povídkové kategorie Martina Koutného. Byl tak naměkko, že jsem mu odpustila jak skutečnost, že porazil Lívií, která se umístila jako 3., tak i to opakování zahajovacího projevu, požadované v petici. (Tímto dávám na vědomí všem signatářům, že Petice nebyla zbytečná, nezaničila a nevyšuměla, jen měl prostě Martin jiné starosti a požadovat po něm jízdu na rotopedu s Mlokem v ruce by nebylo fér.)

Pokračovalo se cenami fandumu – Ludvíka za počín roku si odnesli tvůrci databáze legie.info, zastoupení pohledným mladým mužem, který užitečnou databázi vymyslel. Cenu fandumu in memoriam převzal manžel letos zemřelé Caroly Biedermannové, kterou jsme uctili minutou ticha, a Mloka za dlouholetou činnost dostala dojatá Františka Vrbenská. Po pauze pak měla v velkém sále svou přednášku Trnitá cesta do pravěku.

Františčinu přednášky jsou pověstné a já pokorně přiznávám, že tahle byla moje první. Ihned se mi do hlavy neodbytně vetřel jeden obrázek z knihy, kterou jsem kdysi redigovala:

„Okamžik se nic nedělo, potom cvakl zámek a otevřela mi holka – paní – dáma – slečna. Nedokázala jsem odhadnout, co je zač, měnila se mi před očima při sebemenším pohybu. Nejspíš za to mohly velké vědoucí oči a vrásky ve tváři současně poskládané do úsměvů i strach nahánějících grimas. Neměřila víc než metr pětadesát a nevážila víc než šedesát kilo, ale vchod jí byl plný.“ (M. Žamboch: Líheň 2, popis Francesky Saliceové)

Ne vchod, celý sál jí byl plný. Ačkoli přednáška probíhala mezi půl desátou a půl dvanáctou večer, což je doba, kdy mám tradičně útlum, ani na vteřinu jsem nezaspala, dokonce mi nebylo dopřáno ani na vteřinu myslet na cokoli jiného než na malou dámu za stolkem se spoustou knih, která dokázala dvě hodiny mluvit, připouštět nesouvislé vsuvky z publika, a přitom neztratit nit v přednášce, která na první pohled vypadala, že žádnou nit nemá, ale nakonec člověk zjistil, že je dokonale kompaktní, a to i přesto, že byla násilím ukončena. A nebylo to proto, že se mluvilo o psaní o historii, což je téma, které mě jako původním vzděláním historika pochopitelně zajímá; osobně mám dojem, že Františka by byla strhující, i kdyby mluvila o traktorech. Bylo to proto, že Františka mluví způsobem, kdy má člověk pocit, že mluví jen s ním a jen pro něj (Velký sál byl nejmíň z poloviny plný), bylo to proto, že mluví tak sugestivně, až se většina posluchačů v dané chvíli pevně rozhodne hned v pondělí běžet do knihovny pro Flaubertovu *Salambo*, bylo to proto, že když čte ukázky z knížek, přestává být Františkou, ale vtěluje se do postav a čte lépe než školený herec. Bylo to proto, že mluví a přitom čaruje. V každé vteřině.

Pak už se jen losovala tombola, což proběhlo ve svižné rozjařené náladě, a poslední hodinku sobotní části conu jsme s Lívií proseděly ve společnosti Roberta Pilcha, kofoly a medoviny a za občasných návštěv různých kamarádů.

Neděle

Protože jsme naspaly celých šest hodin, byly jsme s Lívií

Cellindra a Wikinka

Jirka a Šárka Doležalovi

ráno čilé, a tak jsme vzorně vykládily pokoj, nasnídaly se a Lívia na devátou vyrazila na workshop. Mně se tam nechtělo, ale protože program už nic zásadního nenabízel, měla jsem jednoduchý plán: buď se při snídani s někým zapovídám, nebo půjdu s ní rozebírat povídky. Avšak během naší snídane se v jídelně objevila sametová panda Pan-Pan (za případné zkomolení jména se omlouvám) se svým majitelem Martinem „Ozzym“ Chlebkiem, se kterým jsme si, za částečného přispění různých známých a kamarádů, velmi příjemně popovídali o pandách, Číně, Indii, náboženství, encyklopedistice, válečných lodích, historii, medúzách, jantaru a dalších fascinujících společných tématech. Jo, někdy se poštěstí zcela náhodně, třeba jako teď díky mé momentální slabosti pro pandy, se seznámit s novým člověkem, na kterého se na jakémkoli příštím conu budu těšit.

Po jedenácté přiklusala Lívia z workshopu, tak jsme se pomalu rozloučily a spolu s klubkem účastníků se vydaly na vlak do

mů.

Závěr

Je mi jasné, že organizátoři nejsou úplně nadšení, protože nejspíš doufali v mnohem větší účast. Za sebe však musím říct, že komorní pohodová atmosféra mi vyloženě vyhovovala, místo a prostředí byly příjemné, organizace velmi dobrá a lidé fajn. Začínám mít nebezpečný pocit, že si na cony podezřele zvykám. Takže nashledanou v Bratislavě na Istroconu.

Jana Jůzlová

Praha-Štrašnice, 24. 8. 2008 20:19

Jaroslaw Grzedowicz: Pán ledové zahrady 1 a 2

Vuko Drakkainen, průzkumník a agent-samotář, má za úkol nalézt na dosud neprozkoumané planetě tým ztracených vědců. Přistává na světě s civilizací na úrovni raného středověku, kde funguje magie.

Román je výjimečným počinem v nepříliš rozšířeném žánru science-fantasy, kombinující romantiku a temnotu fantasy příběhů s vědeckou uvěřitelností a logičností klasické vědecké fantastiky. Román získal v roce 2006 nejvyšší polské literární ocenění žánru science fiction „Cenu Janusze Zajdela“.

V edici Trifid vydal Triton, překlad Robert Pilch.

PLZ 1: pro členy klubu Trifid 229,- Kč, běžná cena 299,00 Kč

PLZ 2: pro členy klubu Trifid 319,- Kč, běžná cena 369,00 Kč

Šamanův Parcon 2008

„Díky nečekaně vysoké poptávce Vám bohužel nemůžeme Váš dárek dodat. Nahradili jsme jej však dárkem stejné hodnoty. Děkujeme Vám předem za Vaše pochopení a věříme, že vás tento dárek potěší.“ Tak bylo psáno na papírové krabici, kterou jsme dostali společně se zásilkou převislých jahod od jedné zahradnické firmy někdy v květnu. Dárek byl pěkný, bohužel pro minikolečko, jež drží v rukou zahradní trpaslík, se nešlo rozumně užití. Rodinná rada rozhodla převzít ho pro nějaký humanitární účel. Načež jsem pronesl, že ale na Parconu bývají hodnotné tombole. A tak jsem byl vyslán do Plzně s darem. S ohledem na trpaslíka jsem jel autem.

Plzeň je rozhodně velice zajímavé město. Poznáte to už z dopravních značek. Třeba – značka hlásí nadcházející křižovatku, hlavní odbočuje doleva, kdy máte jet. Hned u toho je značka – Zákaz odbočení vlevo. I přesto jsem se probojoval na Sylvánský vrch a jeho rozhlednu. Tu tvoří téměř sedmdesát metrů vysoká radiokomunikační věž, zkonstruovaná z krásných trubek. Po síťovně kruhového schodiště se za dvacku vydrápáte až do výšky 23,5 metrů, odkud se vám rozestírá pohled na Plzeň, šumavské horizonty a přicházející bouřkovou frontu. (Tu dvacku vám nedají – tu musíte vysolit vy!) V této sezóně je otevřeno od 10:00 do 18:00 – ale hlídaci hoch mne vpustil dovnitř, i když bylo za pět minut šest – bývá tu do sedmi.

Sylván byl mou první plzeňskou zastávkou. Rád se rozhlížím po místech, jež hostí různé cony, a vím, že zejména papučon mi už nedovolí vyrazit do mimoprostoru, tedy do prostoru mimo conání, proto jsem se nejdříve rozhlédl po pamětihodnostech.

Střední průmyslová škola dopravní nabízí budoucím autotrovníkům, železničářům a čalouníkům krom maturit i stravování a ubytování v „Domově mládeže“. Ale zároveň svým žákům a návštěvníkům připraví i nečekaná dobrodružství. Škola zdálky působí určitým dojmem napůl ztroskotaného mezihvězdného frachtáku. Uvnitř taky. Místní výtah má svou osobnost a tím nemíním jeho ponuré, jen částečně ohrané čalounění, provedené šedým jekorem čičím, ani osvětlení, připomínající spíše faráci klec (však si Koutňák vzal správně havířskou přílbu!). Nesmíte ho jenom nutit, aby vás svezl do přesně určeného patra, aby svítil nebo aby vůbec jel. Dal se zablokovat několika způsoby, ale nakonec jsme ho vždy přemluvili, aby osoby, které vážně nedbaly humorných varování, vypustil ze svých útrob.

Jana Dvořáčková si v reportu na Sardenu pochvalovala, že ubytování, stravování i přednáškové místnosti byly „v jednom místě“. Přesněji by bylo napsat „pod jednou střechou“, což se

při očekávaných přívalových deštích (které avšak nedorazily) mohlo šiknout. O „jednom místě“ jistě nebudou mluvit ti blázni, kteří se zalekli ducha v mašině, tedy ve výtahu, a ze a do sedmého patra chodili pěšky až k recepci a pak zase do sálů druhého patra. Pravda je, že někde ve třetím nadzemním podlaží (což dle tlačítek výtahu bylo asi tak jedno patro pod „1. patrem“) existovala jakási červí díra, kterou se dalo proniknout rovnou k hlavnímu sálu, ale šlo o velice nestabilní díru. Cestu na conání jsem našel dle zvukového majáku neboli rachotu klábosení účastníků conu. Cesta zpět k býváku (v mém případě našťestí už ve 4. patře) však zůstávala nenalezena, zejména když jsem se po třetím pivě (tedy po třetím jsem piva přestal počítat:) vracel z jídelny, sloužící jakožto restaurace. Btw: Tato improvizovaná restaurace měla asi pětkrát větší výběr než luxusní restaurace při minulém nitranském Parconu. Měla otevřeno nonstop a nabízela i snídaňová menu! Od micháných vajíček až po skutečný štrůdl...

Ještě k tomu „jednomu místu“: dle mapy.cz jsou dveře do obřích jídelny vzdáleny od malých učeben/přednáškových sálků 70 metrů. Obrovský spojovací prostor je našťestí dobře přehledný – ale místo v něm by našlo celé hejno Vetřelců. Doporučuji pořadatelům propříště tento kosmodrom něčím oživit – třeba právě výstavkou obrazů, o které by se nemuseli bát, že je někdo ukradne.... Letos jsem se bohužel do výstavního sálu v tělocvičně, ležící až na okraji galaxie, včas nedostal.

Kvůli shánění klíčů od pokojů (tři lidi na jeden klíč) jsem nestihl samotný rozjezd slavnostního zahájení v sedm večer. Ofiáš start conu proběhl docela svižně. Dlouhých řečí fanovských potentátů jsme byli ušetřeni, neb ti to byli nuceni při svých projevech zároveň šlapat na rotopedu, a myslím, že měli navolen správně těžký převod. Moderátor večera se mi velmi líbil. Byl neformální, svižný, profesionální a neznámý. Pokud jím byl skutečně Jiří Hlobil ze Západočeské galerie, pak to není „mistr“, jak na Sardenu referoval David P. Stefanovič, avšak „magistr“.

Zahájeno bylo někdy o půl osmé. Jenže v tomto vysloužilém frachtáku socialistického panelového stavebnictví i čas nabyvá jiných rozměrů, takže než jsem se ubytoval, navečeral a převlékl, bylo najednou po deváté. Nahlédl jsem do velkého sálu, abych zhlédl Vladu Říšu a Vlád'u Kejvala, kteří vykládali tuším o Conanovi... Tuším, protože jsem si letos vzal svůj nový digitál (první), a tak jsem často místo poslouchání trávil čas v paralelním vesmíru snímáče. Protože jsem snímal poprvé v uzavřených

Pavol Martinický a Les Edwards

prostorách a zejména pohybující se osoby, a protože jsem šetřil s bleskem, který zničí veškerou věrohodnost, dospěl jsem k výsledkům, jež jsou zejména neostře a rozmazané...

Hlavním tématem conu byl New Weird, a tak jsem se šel podívat na malíře „Edwarda Edwardse“ do malého sálu. Les Edwards původně ilustroval horory. Když pak začal nabízet jiný žánr, chyběla objednatelům na jeho obrázcích krev. Agent mu poradil, aby pro jiný žánr použil jiné jméno. Tak se zrodil Edward Miller, jenž je pachatelem obálek New Weird. Když toto přednášející pravil, napadl mě okamžitě příměr Dr. Jekylla a Mr. Hydea. A víte, že Ed bude skutečně toto dílo ilustrovat? A už ho taky napadlo, že jednoho hrdinu bude kreslit stylem Edwardse a druhého jako Miller. Ještě však neví, kdo z nich bude první a kdo druhý. Změnit si jméno pro jiný druh žánru by mohlo být přínosné i pro autora, napadlo mne později – zejména u anonymních soutěží...

Akademie žádá, radí, informuje (ZR, Martin Šust, Richard Podaný)

Na této přednášce mne stihl telefonát pořadatelů, jestli bych si nepřehodil přednášku s „Aničkou“ VanderMeer. Já od desíti místo ní a ona od jedenácti místo mne. Prosbu jsem nemohl odmítnout. Takže po desáté odešli ti, kdo chtěli slyšet Ann VDM – a nepřišli ti, kteří snad chtěli slyšet mou přednášku. (Ale potěšili jste mne, přátelé, ti, kteří jste v jedenáct skutečně dorazili.) A nakonec někdo přece jen zůstal poslouchat vyprávění, jak donutit nakladatele, aby vám naložil, vyložil – vydal knížku. Oceňuji pořadatele za dodání perlivé vody přednášejícím – kdo se někdy snažil mluvit hodinu nasucho, ví, jak taková drobnost někdy zachrání.

Následovala zmíněná Anička a velká zrada: Podle již citovaného Davida se totiž prý „ukázalo, že posluchači jsou natolik zdatní v angličtině, že byl překlad již po první besedě – s Lesem Edwardsem – prohlášen za zbytečný“. To se avšak netýkalo Šamana, takže zbytečně se pro mě ukázaly další besedy s cizozemci. Přesto jsem neslevil ze své euforie – měl jsem odpracováno a mohl jsem se bavit! U plzeňské dvanáctky jsem trávil další čas s lidmi, jež jsou tou pravou krví každého conu. Zde je místo, kde musím ocenit hbitost a přesnost výčepního. Fronty na pivo se nekonalý, mok nepěnil a čepicí měl přesnou. Sláva ti, Plzni!

Ve dvě hodiny jsem z jídelny odnesl foťák a přinesl kytaru. Nu, s kytarou jsem na tom asi jako s focením – avšal v držení nástroje jsme se střídali s Honzou Kantůrkem, a mohu vám prozradit, že tento velký muž je mimo svých známých kvalit navíc též vynikající kytarista a skvělý zpěvák.

V pět jsem šel na pokoj, kde tentokrát spolubydlící nechrápalí. K pokoji: jeden pro tři spáče, pro dva pokoje jedna sociál-

ka. Čistě nejen povlečení, ale i podlahy. Okna nová, plastová. Stolek pro každého, díl skříně rovněž. Nu, ramínka ve skříních nevisela, ale to někdy nemají ani luxusnější hotely. Za dvě stovky přepych! Další přepych vyplýval z již několikrát zmiňované rozlehlosti objektu – za okny, jež směřovala k nedalekému Sylvánu, panovalo absolutní ticho.

Čtyřhodinový spánek byl docela povzbuzující. V devět jsem posnídal, abych stihl povídání o Ceně Karla Čapka. S Jiřkou Vorlovou opět proběhla vysvětlovací beseda o vztahu „nor-

mostran“ a znaků. Možná, že už v příštím ročníku CKČ bude pro jasnější pochopení nás nezalců jako hranice mezi kategoriemi vymezen nikoli počet „NS“, avšak znaků... Padla i zajímavá glosa o povídce, již chyběla stránka – avšak nescházela.

Z účasti na následující Akademii SFFH jsem se vymluvil pod průhlednou zámlukou, že nejsem akademik, a odešel jsem si ještě schrupnout. Přesněji řečeno vyvolával jsem veselí, když jsem hodlal odejít dveřmi elektrického rozvaděče nebo hledal díru u umyvadla – skutečné dveře byly totiž vytapetovány obrázky jako okolní zeď a já je nemohl najít! Totiž – schrupnout – asi na hodinu jsem si lehl, ale tušení conu v sousedním vesmíru mi nedalo.

I vyšel jsem na oběd do vedlejší restaurace U rytíře Lochoty, kde se dalo jídlo spojit se sledováním filmů. Vybral jsem si kuřeč řízek a čas promítání filmu Až přijde kocour. Avšak jídlo jsem dostal až po půlhodině. Přitom (dle jídelního lístku) bylo „hotové“! A nakonec i chutné. Pivo zde prý mají dobré. Z vlastního minipivovaru. Což nepotvrším, neb jsem zapíjel nealkem – existovala určitá možnost, že budu potřebný jakožto řidič. Promítání mělo jednu vadu: Sálek, kde byl počítač s projekto-rem umístěn, nebyl nijak zastíněn a okny do něj šajnilo slunce. Našli jsme nakonec stěnu, u které bylo tmavěji, a tak jsme všichni čtyři (tři diváci a promítač) byli spokojeni. Film je to fantastický a ocenil jsem ho teprve po čtyřiceti pěti letech – jako dítě jsem třeba nechápal krásu i nenaplněné lásky... A i dnes je aktuální hláška chameleonského ředitele školy: „*Chybovali jsme, soudruzi, ale je vám odušňeno*“ (praví ten největší hajzl). Jan Werich byl ve své dvojroli excelentní, režisér Voj-

těch Jasný filmové poetický. Pro případné cizozemce byl film rovněž vybaven anglickými titulky. Cizozemci však nedorazili. Zatímco všechny mé předcházející poznámky byly jen dobromyslné špilce, zde se ozývá můj vážně miněný smutný povzdech a rada propříště: Pro promítání filmu by se měl najít prostor někde ve frachtáku, aby probíhalo společně s dalšími akcemi v jedné papučové galaxii. Ne že by u Lochoty nebylo dosti fanů, ti však spočívali ve vedlejších sálech, kde se oddávali činnosti pro hospody obvyklé. Peněz za nezatmělý „promítací“ salonek byl vynaložen zbytečně. Opakuji: já byl spokojen, avšak bylo mi líto, že po mém odchodu se už nepromítala Ikarie XB 70 – neb nebylo komu.

Film měl trochu zpoždění, takže na přednášku Ondřeje Neffa o přepisování Verna jsem dorazil až po její první půlce a přišel tak o společnou radost nad sdělením o jeho ženitbě. Nepřišel jsem o vyprávěnkou z pralesa o prohlížení mravence, jehož kousnutí vám přinese minimálně třítydenní horečky... Z dalšího nabízeného programu jsem si vybral milou osvěžující půlhodinovou koupel v lomu. Abych se občerstvil a byl připraven na ty pravé hřebíky, jimiž tradice přibíjí každý správný Parcon na sobotní večer. U jezírka jsem dodržel další svou letitou parconovskou tradici – při skládání svršků jsem si zašpinil kalhoty blátem nebo něčím, co se tak tvářilo. Naštěstí to odnesly kraťasy, takže na všechna večerní galašou jsem dorazil slušně oblečen v dlouhasech.

Při udělování Halmochronů a Zeber byl sálek „jednička“ téměř zcela zaplněn, až se Dáreček divil, cože se děje. Pak, aniž by zvyšoval napětí, rovnou prozradil jméno vítěze soutěže. Budiček získal Jakub Mařík s povídkou Dítě v hoře, kde popsal jednu děsnou německou zázračnou zbraň z druhé světové. Jako druhý se umístil Vlád'a Němec se svou Supernovou (nesnažte se zachránit lidstvo – tím ho zničitel!). Žebříček vítězů je v Halmochronu dlouhý, ale prozradím už jenom, že bronzová medaile byla přiznána Petře Štarkové za nečekaně a mrazivě realistický horor Acheron. (Petra měla nelíbenou radost, že mě konečně v nějaké soutěži pokořila:). Dáreček vyhlásil právě začínající 20. ročník Halmochronu jakožto závěrečný, tak si autoři, kteří jste se nestihli ještě účastnit, pospěštel!

Doktor vyhlašoval Zebru tradičněji: Od třetího místa (Darth Zira), přes druhé (Libuše Čermáková) až k zebřímu zlatu, které letos uchvátil Vladimír Němec s povídkou „Děk keři kulinu“. Vlád'a se (se svými aktuálně bolavými zády) šoural o holi k ceně velice radostně – a já mu jeho Zebru přeju, zasloužil si ji.

Doktor poslal zebřím účastníkům mailem své vysvětlení mohutné zebrochonní návštěvnosti: „Na Plzeň, Vávro, na Plzeň,« ne zvolal tentokrát Lomcovák pánů Šimka a Grossmana, ale Fandom, když do tohoto města umístil letošní Parcon. Takové výzvě lze jen těžko odolat – asi proto se, tuším poprvé v jedenáctileté historii Zlaté zebry, sešli na vyhlásování výsledků všichni ocenění autoři.“

Ó ne, nikoli, milí doktoři a dárečci. Bylo to proto, neb následující hodina byla vyhrazena jiné slavnostní akci, a to křestu knížky „Technokouzla“ (editorky Darth Zira, Hanina Veselá).

Jedná se vlastně o druhou knihu po podobně vydaných „Černých snech“ – takže začínající řada! Nu a v této knížce se sešlo asi osmnáct autorů. Do Plzně jich přijelo deset. A tak tu byli. Protože v Technokouzlech dostali příležitost právě finalisté různých ročníků Zlatých zebber a Halmochronů! A rovněž Vidoucích, Drakobijců, Roklí šeré smrti, Mústků je váš, Ježíšků, Já chci plamenomet!, Zbrani Avalonu, Železných rukavic lorda Trollslayera, Lahviček miruvoru, Louten barda Marigolda, Po-

Zlatá zebra a Vladimír Němec

háru Edieho Krieglga, Radegastů, Zlatých ysalamirijů... – ba i Mloků. A protože se křtilo šampaňským a kmotrou byla Františka Vrbenská, bylo dobře. Knižku vřele doporučuji nejen kvůli pěkným povídkám, ale zejména proto, že je uvedena originální eseje Ondřeje Herce, jenž v ní stručně a výstižně definuje stupně tvrdosti hard sci-fi od „supertvrdé“ přes „přijatelně tvrdou“ až po – „rozbředlou“...

Křest skončil o něco dříve, než musel, stihl jsem ještě závěr přednášky Edity Dufkové o ropě, vodě a hladu. Jo jo, čekají nás hrůzy.

A pak už nastal galavečer s Mloky. Tentokrát mě magistr Hlobil překvapil nepřijemně. Moderátor profesionální, perfektně vyslovující, přitulný – avšak z mimovesmíru. Prý si nechal poslat mailu od finalistů Mloka. A pak se ptal Rečkové, jestli už někdy napsala něco jiného. Nejhlobší úlet postihl Petra Biedermann, jenž přebíral zvláštního Mloka, věnovaného jeho ženě. Carola Biedermannová ho získala za publikační, redaktorskou a přednáškovou činnost a rovněž za lektorství literárního SF&F workshopu Gamezone a Startrek zone mimořádně a in memoriam. Zdatný moderátor se Petra optal, „jak se cítí“, a ten to zvládl taktak.

Sebejistý moderátor používal zajímavých a málokdy slyšených (myslím v normální řeči) úslolí. Například tvrdil, že někdo je spisovatel „každým coulem“. Já tedy ne. Ale nevím, který z coulů mého těla by mohl obsahovat zrovna to spisovatelské střevo. Nebo mluvil o „psaní v tichu pracovní“... Když teď píšu, tak mi z FM Classic hulí do uší nějaký hodně rozeřvaný

Beethoven. Neslyšně, neb jsem slušný vůči spolubydlicí rodině a poslouchám internetové rádio se sluchátky. Ale tlukot dvěma prsty do klávesnice burácí přes dvoje dveře! Inu, byli jsme s panem moderátorem – jeho slovy – v „jiném ranku“... (Nechceš to, Koutňáku, vzít příští rok zase ty?)

Ale veseleji: Oceňuji novinku, kdy je finalistům předváděna ze záznamu ukázka četby z vítězného díla. Jak pomalu nevěřícně poslouchají ze záznamu hlas Jana Kantůrka, jenž čte něco, co tedy nenapsali, až nakonec jeden z nich uvěří tomu, že toto tedy napsal! V mikropovídkách získal prvenství Vláďa Němec s „Měňavkou na sklíčku“ – měl dobrou sezónu. Dnes se radoval už potřetí (dvě první místa!). V krátkých povídkách zvítězil Milan Březina a jeho Paganini. Odpustí mi druhý Standa Hůla, když zmíním třetí místo Petry Štarkové. Dnes druhý bronz...

Stejně jako starwarsácký Jedi land.cz, kam už od patnácti let píše pro někoho snad překvapivý vítěz děsné kategorie „novela“ Jan Jahnak Kotouč, jehož „Příliš blízké setkání“, psané ve weberovském stylu, hravě předstihlo Janu Rečkovou i mě... Byl by Jeník „Skokanem“ – ale tento zelený věnec se nedává na hlavu nováčkům, kteří slavně získají prvenství v nějaké kategorii.

Nejkrásnější avšak bylo vyhlášení královské mločí kategorie povídek. Všichni diváci si užili, jak Martin Koutný nejdříve i v sedě poklesl v kolenu, pak se držel za hlavu a nakonec radostí málem brečel. To máš, ty pacholku, za to! Však se taky všem autorům omlouval za své dřívější moderátorské mučení v mnoha předchozích ročnících. Aspoň vidíš, jaký to je. A máš Mloka!

Třetí cenu za povídky dostala Livia Hlavačková. Ale druhá připadla Jakobovi Maříkovi, který si tak z Plzně odveze hned tři printy: Krom Mloka jako spoluautor i Technokouzla a jako vítěz Halmochronu přece i jeho sborník! Kdosi si na vyhlášení Zlaté zebry povzdychl, že se jedná o „druhou ligu“. Já odvětil, že se ale hlavně jedná o LIGU. Vážení přátelé, Halmochrom, Rokle šeré smrti, Drakobjici a další – to je skutečná League, jež vychovává mistry!

Byl i Ludvík, letos ho obdržel web www.legie.info za vedení přehledu produkce žánru sci-fi a fantasy. Cenu osobně a radostně z rukou prezidenta fandumu Zdeňka Rampase převzal Ladislav „Knedle“ Ševcůj.

Na závěr mě fandom velice mile překvapil, když Mlokem za zásluhy ocenil Františku Vrbenskou. Františka dlouhodobě publikuje seriály článků v Ikarii a Pevnosti a s ochotou přednáší na každém conu, kam ji pořadatelé pozvou – někdy zvládne i tři cony za víkend. A hlavně je to naše Františka: Na každém

conu trpělivě vyslechne nářky všech nešťastných fanů a poufouká jim bolístky. A když jí zbývá čas, píše krásné povídky a romány. Po vyhlášení všech Mloků se nejdelší had gratulantů vinul právě k ní.

Ke galavečeru patřilo i galazpívání skvělé Radky Poduškové a divoké skotské tance krásných (zejména) děvčat ze souboru Coisceim (vyslov „koškem“).

Zlatý hřeb večera měl však ještě přijít. Byla jím dvouhodinová přednáška právě FV o Eduardu Štorchovi, pralidech a jim podobných. Hned na začátku bylo vidět, jak mají Františku

Mona Františka (c) J.P. Krásný

všichni rádi: K jejímu přednášecímu místu jí přinesli židli. Přinesli jí víno. Přinesli jí stůl... Protože se na Františčiných přednáškách obvykle také bezmezně diskutuje, dostali jsme se i k povídání o potřebnosti či nepotřebnosti přepisů různých klasických děl (Neffův Verne). Jeden z diskutujících rozhořčeně pravil: „To bychom mohli už taky chtít přemalovat Monu Lisu“. I zde zmiňované morfologické pole nepochybně funguje, protože já už jednu přemalovanou Monu Lisu měl připravenou! Když to nikdo jiný nenapíše, když se každý pouze zmiňuje o „trpaslíkovi Honzy Kovanice“, pak tak musím učinit sám. Vloni na podzim jsem se svěřil Janu Patriku Krásnému, že mi úsměv Františky Vrbenské připomíná Monu Lisu, a poprosil ho o takto vyvedený portrét. Mou prosbu Páťa splnil během týdne. Teprve po mnoha měsících se naskytla vhodná příležitost předat to dílo samotné modelce, která náho-

dou ten den (morfologické pole) získala záslužného Mloka. A z obrázku měla nelíčenou radost – snad ještě větší, než z toho Mloka...

A teprve pak byla ta tombola s blbým trpaslíkem.

Spát jsem šel už ve dvě. Druhý den ráno jsem báječně posnídal míchaná vajíčka (čaj v ceně) a pak se ještě před desátou šel podívat na workshop Jiřiny Vorlové k právě dokončenému CKČ. Dozvěděl jsem se, jak a kdy používat ve vyprávění času přítomného, vyzvedl Františku a jechal za rodinnou nedělí. Vezl jsem zpátky Jiřin balík Technokouzle, Mloka Mony Lízy, kytaru – a velkou radost v srdci. Že se tentokrát dařilo kamarádům.

Děkuji moc pořadatelům. A těším se příští rok zase do Plzně!

Jan Kovanic

(Psáno pro Sarden a IK, nepatrně redakčně zkráceno)

MiniAnketa

Kolik myší je na obálce letošního Mloka?

Mimořádný zpravodaj CKČ

Mločí líheň

V letošním ročníku Ceny Karla Čapka se sešlo celkem 134 příspěvků od 95 autorů, z toho více než třetina se této soutěže zúčastnila vůbec poprvé. Nutno říci, že nováčci si vůbec nevedli špatně. Často s přehledem převálcovali zkušené matadory, a tak v této sbírce marně budete hledat některá jména známá z dřívějších let, pro něž zůstaly brány Mloka zavřené.

Zato mezi autory čtrnácti nominovaných prací najdete novou generaci těch, kteří hned na první nebo druhý pokus pronikli mezi elitu. Vytvořili téměř polovinu sborníku, co se počtu příspěvků týče. Co do počtu stránek je to ještě více, neboť stejně jako loni, i letos v nejdelší kategorii zvítězila na celé čáře novela absolutního nováčka. Že by se z toho stalo pravidlo a cena Skokan, určená pro nejlepšího prvoúčastníka, pokud by ve své kategorii nedosáhl na metu nejvyšší, by samovolně zašla na úbytě?

Se jmény Stanislava Hůly, Zdeňka Knápka, Jana Kotouče, Jakuba Maříka, Julie Novákové a Daniela Tučky se jistě ještě setkáme, ať už v časopisech, povídkových sbírkách, či dokonce v samostatné knize. Dost možná díky nim historici žánru jednou budou označovat konec prvního desetiletí třetího milénia za nový rozmach české fantastiky.

Další skupinu tvoří autoři, zkoušející to v CKČ již poněkoličkáte. Služebně nejstarší je Dušan Hrazdára, který se v soutěži dosud výrazně neprosadil, ale jeho vytrvalost a úsilí ho konečně po letech dovedly k cíli. I Milan Březina se vyšvihl mezi špičku tak říkajíc ze zadních pozic. Oba buďtež příkladem pro ty, kdož zpočátku neuspějí, aby to nevzdávali a dál na sobě pracovali.

Lívía Hlavačková, Vladimír Němec a Petra Štarková se v minulých ročnících umísťovali do desátého místa a kvalita jejich příspěvků vykazovala vzrůstající tendenci. Zákonitě se tedy dostavil kýžený úspěch. Jen tak dál!

A konečně tu máme starou osvědčenou gardu. Martin Koutný, bývalý dlouholetý administrátor CKČ, není příliš plodný povídkář, ale na každé své práci si dává záležet, a pokud soutěž obešle, jeho příspěvek se do nominací jistě probojuje. Janě Rečkové, nejúspěšnější ze zde publikovaných autorů, už vyšlo několik samostatných knih a její díla jsou častou ozdobou sbírky Mlok (a Mloci ozdobou její sbírky trofejí). Anna Šochová několik let kralovala románové kategorii, pak se pustila na půdu kratších útvarů a i zde prokázala svůj um. Loni si odnesla Mloka v kategorii Povídka, letos poslala pouze mikropovídku – a opět s ní zabodovala.

Co dodat závěrem? Snad jen to, že letos byla soutěž výjimečně vyrovnaná. Do poslední chvíle nebylo jasné, kdo si nakonec odnese Mloka, každé nově došlé hodnocení zamíchalo pořadím a v Krátkých povídkách mezi prvními deseti místy dlouho zůstávaly jen několikabodové odstupy.

Jak to nakonec všechno dopadlo a kdo v které kategorii zvítězil, jste se dověděli na Parconu v Plzni.

Dost možná že jste se tam setkali i s dalšími autory, kteří jsou příslibem nejen pro CKČ, ale i pro českou fantastiku jako takovou, na které se v této sbírce nedostalo, neboť se umístili v těsném závěsu za nominovanými pracemi. Vždyť v kategoriích Povídka a Krátká povídka se do první desítky za vedoucí pěťoci probojovali další čtyři nováčci.

Tak pište, pište, pište! Už se jako administrátor těším na příští ročník.

Jiřina Vorlová

Kategorie mikropovídka

# body	1	2	3	4	5	6	Autor: Povídka
1	841	6	8	3	7	3	4 Němec Vladimír: Měňavka na sklíčku
2	739	6	5	4	5	2	5 Tučka Daniel: Virtualita
3	654	5	2	4	10	2	4 Šochová Anna: Prší krásně
4	616	2	4	6	8	8	4 Obluk Pavel: Prach jsi a v prach se obrátíš
5	593	2	5	4	5	9	6 Sterzik Daniel: Černé oči, jděte spát
6	560	1	3	4	10	10	6 Splítek Roman: Okna do duší
7	547	2	4	5	7	6	3 Rauschgoldová Scarlett (Darth Zira): Dětské varhánky
8	516	2	4	2	4	8	8 Plaček Petr: Hrdina
=	516	2	3	8	2	3	8 Červenka Pavel: Dohoda
9	472	2	3	4	2	6	8 Kováčová Hana: Sen o kráse
10	464	-	4	4	8	7	6 Štěpánková Jana: Ďáblovi jezdcí
11	452	2	4	3	2	6	5 Rečková Jana: Sedm a více mil
12	428	1	5	5	-	4	7 Knápek Zdeněk: Drahá maminko
13	426	-	3	3	6	8	9 Hrnčíř Daniel: Smrták
14	413	-	1	5	7	9	7 Němec Vladimír: PF
15	377	-	1	7	3	6	9 Křesina Lukáš: Ženy volí Hanse
16	371	1	-	6	3	8	5 Beranová Jana: Letní noc
17	331	-	-	3	5	8	10 Kovanic Jan: Dokonalý snímek
18	287	-	3	2	1	6	7 Hulbach Zdeněk: Když ufoun letí na funky
19	264	1	-	2	6	2	5 Stehlík Karel: Čekání na smrt

20	262	1	2	2	2	1	6	Stoszek Lukáš: Můj obličej	24	214	-	2	2	4	2	3	Hrazdíra Dušan: Hra v kostky
21	258	-	1	1	8	4	4	Nováková Julie: Reklamace	25	192	-	-	1	4	6	4	Vavříčka Jan: Pacient
22	253	-	-	7	1	4	5	Spítek Roman: Nejsmutnější toho večera	26	187	-	-	4	3	1	5	Stoszek Lukáš: Virtual Corporation
23	251	-	2	2	3	3	7	Gottfried Jaroslav: Příležitost	27	169	-	1	1	3	2	5	Čermáková Libuše: Svět je v pořádku
24	239	-	2	4	1	2	6	Dvořáčková Jana: Koloběh	28	166	-	1	2	2	3	3	Rybář Martin: Monokultura
25	214	-	-	3	2	7	4	Lipšanský Jan: Bernardýni, pánové, zmizeli ze světa	29	165	-	-	3	3	-	6	Matoušková Tereza: Andělova souložnice
26	189	-	-	1	5	7	1	Peták Šimon: Jdi za světlem	30	162	1	1	-	2	1	3	Peřina Karel: Smolař
27	183	-	1	1	3	4	4	Lukačovičová Lucie: Co nevrhá stín	31	159	1	1	1	1	2	1	Švantner Michal: Aquilus
28	141	-	-	1	3	3	4	Beranová Jana: Malý pijan	32	148	-	-	1	2	4	5	Stehlík Karel: Dušičky
29	135	-	-	1	1	5	4	Šimek Zdeněk: Zarostlá	33	129	1	-	-	1	2	3	Kubičková Klára: Ten Jediný
30	81	-	-	-	1	3	3	Majáková Denisa: Kráska jménem smrt	34	120	-	-	-	2	5	3	Hrubý Pavel: Faktor stability
31	69	-	-	-	1	2	3	Hrnčír Daniel: Bláznův životopis	35	119	-	1	2	1	2	1	Majerník Jozef: Svet je krajší cez slnečné okuliare
32	62	-	-	1	-	1	3	Stoszek Lukáš: Muž v kápi	36	92	-	1	1	-	1	3	Streck Adam: Nejvyšší úmysl
33	59	-	-	-	1	2	2	Balážová Zuzana: Stretnutie	37	86	-	-	-	2	3	2	Stehlík Karel: Němě tváře
34	57	-	-	1	1	1	1	Mudruňková Kateřina: Trest	38	64	-	-	-	-	2	4	Kumherová Jana: Dé javu
=	57	-	-	-	1	1	3	Tokoš Tomáš: Arthurův den	39	55	-	-	1	1	-	2	Žitníková Lenka: My, svět a oni
35	52	-	-	1	-	1	2	Balážová Zuzana: Prikrátke šťastie	40	34	-	-	-	-	2	1	Majáková Denisa: Srdce amazonky
36	50	-	-	-	-	-	5	Ošťádalová Lenka: Země Nezemě	41	25	-	-	-	1	-	1	Adamcová Kateřina: Anděl
37	12	-	-	-	-	1	-	Majáková Denisa: Květy zabíjí	42	24	-	-	-	-	2	-	Ferko Miloš: Kým zem neokopnie
									43	22	-	-	-	-	1	1	Majáková Denisa: Krystal

Kategorie krátká povídka

#	body	1	2	3	4	5	6	Autor: Povídka
1	526	2	3	2	8	8	6	Březina Milan: Paganini
2	493	2	6	2	3	4	6	Hůla Stanislav: Večeře Na konci světa
3	461	2	5	3	5	3	2	Štarková Petra: Pod nebem Justice
4	442	5	2	2	-	1	3	Rečková Jana: Na návštěvě doma
5	417	1	2	6	5	6	3	Knápek Zdeněk: Příliš levný podnájem
6	407	2	2	3	3	6	5	Cempírek Jan: Paintball Temelín
7	395	1	4	2	5	5	4	Petrásek Tomáš: Tvůrci
8	377	2	3	1	5	1	6	Plaček Petr: Setkání s Marií
9	376	1	2	4	4	3	8	Nováková Julie: Arkádie
10	355	2	1	3	3	5	4	Branda Luboš: Svitavskej masakr
11	343	-	4	2	5	4	6	Mls Ivan: Obojky
12	342	-	1	8	2	6	5	Lukačovičová Lucie: Otázka cti
13	329	1	3	2	3	2	7	Knápek Zdeněk: Hrobka třinácté múzy
14	327	1	2	2	5	1	8	Kubičková Markéta: Časopaní
15	292	1	2	2	6	1	3	Streck Adam: Nestandardní výuka
16	281	-	-	6	1	8	5	Míkovcová Kateřina: Šmejďák Vokoun a seržantka Mae
17	273	-	3	3	3	4	3	Suchý Jaromír: Lidský faktor
18	267	1	3	2	3	1	2	Geregová Anna: Čas havrana
19	263	-	1	5	3	4	4	Dušek Pavel: Zrození krále
20	243	-	-	4	5	4	4	Peřina Karel: Strážce
21	236	1	1	3	2	3	2	Kochlíca Martin: Ovipositor
22	234	-	3	3	2	2	3	Hulbach Zdeněk: Sázka
23	230	-	1	3	2	5	5	Berková Zina: Velký fanoušek Neila Gaimana

Julie Nováková, Martin Koutný, Jakub Mařík, Lívia Hlavačková a Dušan Hrazdíra

Kategorie povídka

#	body	1	2	3	4	5	6	Autor: Povídka
1	831	7	5	9	1	3	3	Koutný Martin: Žena v zimní zahradě
2	717	4	6	8	7	1	2	Mařík Jakub: Absolutní smrt
3	508	3	2	4	2	9	5	Hlavačková Lívia: Krvavé more
4	505	2	5	4	5	5	2	Nováková Julie: Obchodník s realitami
5	481	2	5	2	7	3	3	Hrazdíra Dušan: Střepy zrcadla
6	429	2	2	3	5	7	3	Mls Ivan: Pozdrav z minulosti
7	413	1	2	7	5	4	3	Hrubá Irena: Přehmat Vendela Čeligy
8	398	-	4	4	6	4	6	Plaček Petr: Jánského úkaz
9	373	2	-	4	3	4	8	Rusková Dana: Zmatené časy
10	357	-	4	3	7	1	6	Petrásek Tomáš: Mlha
11	351	-	1	5	5	8	5	Rychlá Veronika: Odpovědnost

12	337	-	2	5	5	6	3 Šrámková Martina: Alternativa
13	315	-	1	1	7	10	4 Němec Vladimír: První vražda
14	296	-	2	4	4	3	6 Pitzmos Aleš: Osud
=	296	1	3	3	-	3	5 Droppová Zuzana: Matka – sváté slovo na perách dětí
15	282	1	-	3	2	6	6 Pitzmos Aleš: Erebus
16	272	-	1	3	6	6	2 Spurný Josef: Ber to, jak to je
17	251	1	1	1	3	3	6 Plauchová Jana: Granátový vesmír
18	244	-	3	2	4	2	3 Rečková Jana Kára z Očistce
19	227	-	2	4	1	1	6 Harašimovi Pavel a Petr: Jeus 22
20	218	1	1	1	2	4	3 Rohlík Jindřich: Rota G
21	183	-	1	3	3	4	- Kubičková Markéta: Čarovník
22	166	-	-	2	2	3	6 Charvát Jiří: Muž a chlapec
23	161	-	2	1	1	3	3 Charvát Jiří: Divergentní město
24	144	1	-	1	2	2	1 Berka Tomáš: Legie Zatracených
25	138	-	-	1	2	4	4 Purkertová Simona: Na počátku bylo Slovo
26	134	-	-	-	2	7	2 Robertová-Michalová Anna: Svet iných
27	125	-	1	2	1	-	4 Hrnčír Daniel: Legenda o Fong
28	109	-	-	-	1	2	7 Stehlík Karel: Nebezpečná výprava
29	86	-	-	-	2	3	2 Bím Denis: Last Wonder
30	74	-	-	-	-	2	5 Slováková Petra: Aféra s náhrdelníkem
=	74	-	-	-	-	2	5 Lipšanský Jan: Druhého dne ráno
31	72	-	-	-	2	1	3 Klepal Petr: Ostrořelci
32	54	-	-	-	-	2	3 Burda Aleš: Blbec válečným hrdinou
33	52	-	-	-	2	1	1 Pener Martin: Bigbitáči z Karlsdorfu
34	37	-	-	-	1	1	1 Kubec Daniel: Vraždění
35	30	-	-	-	-	-	3 Havlíček Petr: Tři pohádky
36	20	-	-	-	-	-	2 Tichý Jiří: Světlo v temnotách

Kategorie novela

#	body	1	2	3	4	5	6	Autor: Povídka
1	829	5	8	8	5	2	3	Kotouč Jan: Příliš blízké setkání
2	628	3	4	9	4	4	4	4 Rečková Jana: Narodila ses jako vrah
3	588	3	4	5	8	4	2	Kovanic Jan: Far Side
4	539	1	7	8	3	2	4	Štáblová Marie: Návrat Terrexantence
5	468	1	2	6	10	4	3	Nováková Julie: Město snů
6	425	2	1	6	5	5	2	Hrdlička Lukáš: Skvrna od krve
7	417	-	5	4	3	6	7	Brabec Milan: Pán bílých koní
8	403	1	3	4	5	4	5	Polachová Petra: Hraj!
9	402	1	2	4	8	6	1	Zákostecká Eliška: Hledá se Lea
10	245	-	3	2	3	5	1	Pitzmos Aleš: Fantásia
11	212	-	1	4	2	1	6	Pacholet Martin: Nebezpečně neko-nečný... (vesmír)
12	200	-	-	3	4	5	2	Benediktová Kristýna: Jantar
13	198	-	-	3	2	4	6	Ferko Miloš: Svet je hra
14	126	-	-	1	2	3	4	Štajer Milan: Pohled na hvězdy je tak uklidňující

Vyhlášení 28. ročníku Ceny Karla Čapka

Československý fandom vyhláší 28. ročník literární soutěže
Cena Karla Čapka.

Své práce žánru sci-fi, fantasy nebo hororu s fantastickými prvky psané česky nebo slovensky zasílejte v **elektronické formě** nejlépe emailem, možno též na CD či disketě **a současně ve čtyřech čitelných papírových kopiích** (anonymní výtisky bez uvedení jména autora) na adresu administrátora:

Jiřina Vorlová, Mariánská 401/41, 142 00 Praha 4 - Lhotka
(e-mail AQUILA@ALTAR.CZ nebo AQL@SEZNAM.CZ)

Do obálky prosíme přiložit:

1) **průvodku** obsahující vaše jméno, přesnou adresu, kontaktní email, telefon a názvy všech zaslaných soutěžních prací – u povídkových kategorií lze soutěž obeslat nejvýše dvěma pracemi v každé kategorii, kategorie novela je omezena na jediný příspěvek od autora. Můžete uvést i orientační přepočtení rozsahu na normované stránky. (1 NS = maximálně 60 znaků na řádek, 30 řádek na stránku. Počet normostran odhadnete tak, že celkový počet znaků práce včetně mezer vydělíte empirickou konstantou 1620.) Zjištění přesného počtu normostran a zařazení do příslušné kategorie podle rozsahů uvedených níže provede administrátor.

2) **čestné prohlášení**, že soutěžní práce dáváte k dispozici organizátorům soutěže pro jedno otištění bez nároku na honorář

Upozorňujeme na omezení počtu prací od jednoho autora a na povinnost zasílat od minulého ročníku i elektronickou formu práce. Rozhodně však nelze považovat za elektronickou kopii oskenovaný text jako sled obrázků či formát PDF. Nejvhodnější je formát DOC z Microsoft Wordu, RTF či prostý TXT (v rozumném kódování).

Do soutěže nemohou být zařazeny práce, které se již zúčastnily některého z předchozích ročníků, byly již publikovány v oficiálních tiskovinách či na internetu nebo jsou současně přihlášeny v jiné soutěži celostátního významu!

Vymezení soutěžních kategorií je následující: mikropovídka (do 5 normovaných stran) – krátká povídka (6 – 20 NS) – povídka (21 – 60 NS) – novela (61 – 300 NS). Práce delší 300 NS nebudou do soutěže zařazeny. O přesném zařazení do kategorie rozhoduje administrátor soutěže.

Uzávěrka tohoto ročníku soutěže je 30. listopadu 2008. Práce doručené po tomto termínu budou po dohodě s autorem zařazeny do následujícího ročníku. Slavnostní vyhlášení výsledků proběhne na Parconu koncem srpna 2009 v Plzni.

Bližší informace podá administrátor nebo je lze najít na www.fandom.cz

Těšíme se na vaše příspěvky!

Jiřina Vorlová

Výsledky literární soutěže **0 stříbřitělesklý halmochron 19.ročník**

01. Mařík Jakub - Dítě v hoře	11. Beranová Jana - Zbouchnutá
02. Němec Vladimír - Supernova	12. Nováková Julie - Myšlenka na vraždu
03. Štarková Petra - Acheron	13. Volf Miloslav - Nojo
04. Rambousková Věra - Důvod ke psaní	14. Šuška Marcel - Archanděl Michael Gabriel
05. Heveroch Tomáš - Je třeba zabít Shakespeara	15. Červenka Pavel - Taková malá oprava
06. Kovanic Jan - Místo	16. Lipšanský Jan - Stávala v úvoze hospoda
07. Stoszek Lukáš - Třicet let	17. Kolbuch Zdeněk - Rytíři z nebes
Jiříkovský Petr - Zabíjačka
08. Zelníček Richard - Vývoj klimatu za posledních 500 let	20. Lhotáková Lucie - Cennější než zlato
09. Nováková Julie - Duch J. T.	21. Regnerová Eva - Zrcadlo
10. Štefko Martin - Apokalyptická zakázka	

Sci-fi klub ANDROMEDA Plzeň vyhlašuje Jubilejní 20. ročník literární soutěže

0 Stříbřitělesklý halmochron

Soutěžní podmínky:

1. Zasláné práce musí být v žánru SCI-FI (Porotci neoblubují povídky žánru čisté FANTASY a HORRORu). Oblubujeme hlavně povídky na téma Cestování časem.

2. Rozsah povídky je omezen na 40 normostran nebo maximálně na TŘI povídky, jejichž součet nepřesáhne 40 normostran.

NORMOSTRANA - stránka, která obsahuje 30 řádků o 60-ti znacích s řádkováním 1,5 - to značí 1800 znaků na stránku včetně mezer. Jednoduchým výpočtem lze zjistit, že rozsah povídky(dek) by neměl přesahovat 72000 znaků. Elektronicky zasláné povídky není nutné formátovat na normostránkový vzhled.

3. Soutěž je NEANONYMNÍ - tzn. příspěvky by měly mít v hlavě jméno autora či alias, pod kterým mají být uváděny. Texty musí být zaslány e-mailem nebo na disketě (čestně vrátíme), napsané v běžném textovém editoru (T602, Wintext 602, AmiPro, Word) nebo dodány ve třech exemplářích, psané strojem nebo vytištěné na kvalitní tiskárně. Texty dodané v elektronické podobě mají větší šance na zveřejnění ve sborníku a není je nutné zasílat v papírové formě. Soubory by neměly obsahovat viry známého či neznámého původu. **NEZAPOMÍNEJTE NA ZPÁTEČNÍ ADRESU!**

4. Nevyžádané písemné příspěvky se nevrací.

5. SFK ANDROMEDA si vyhrazuje právo na jedno vytištění ve svém klubovém fanzinu, který by měli obdržet všichni účastníci soutěže.

6. Prosíme autory, kteří nesouhlasí se zveřejněním svého příspěvku na Internetu, nechť nás na to laskavě upozorní.

7. Vyhlášení výsledků soutěže a předání cen bude v průběhu PARCONu v Plzni 21.-23. srpna 2009

8. Uzávěrka soutěže je dne 31. 3. 2009

9. Soutěžní příspěvky zasílejte na adresu: Izaborsky@quick.cz, kde získáte i další informace.

Písemné práce zasílejte na adresu:

Lubomír ZÁBORSKÝ; Rabštejnská 32; 323 32 PLZEŇ

Prispievatelia zo Slovenska môžu využiť adresu :

L. Záborský; Predmestská 40; 010 00 ŽILINA

Pořadatelé se zavazují, že poskytnuté osobní údaje neposkytnou žádné třetí osobě a využijí je pouze pro komunikaci s účastníky soutěže.

Dáreček, Halmochron a šťastný vítěz

Psavecké maléry

Mnozí víte, že píšu pod pseudonymem. Někteří jeho historii znají, pro zbytek uvedu, že jsem před svými pošetilými výstřelky především chránila rodinu. Léta plynula, dívka dospěla, učila jsem jakési příznání u poslední části přibuzenstva, kde nic netušili. Mávla jsem rukou nad přísným Pravdoamberem i nad tím, že díky různým registracím lze dnes na netu málem vyoglovat i plomby v zubech.

Jenže to právě byla chyba. Když se něco dělá, má se to dělat pořádně a dotáhnout do konce. Mělo mne to trknout už při onom rodinném předvádění Mloka vloni, když pyšná soška byla zkoumána z lečjakého úhlu a sborník byl prolístován jen proto, aby bylo spatřeno mé jméno, odložen a odsunut. Ále co, aspoň se celá věc smetla ze stolu a už se k té divnosti nebudeme vracet.

Jenže letos je hůř. Poté, co začal jeden synek jezdit za svou vyvolenou, došlo i k její návštěvě tady. Zrovínka jsme byli s mužem na FF v Chotěboři, úžasná náhoda! Byla prý nadšená z našeho okolí, přírody a dokonce schopná přežít malou dvacet kilometrůvých vycházku po kopcích. Po návratu domů se dotýčná jala zkoumat jeden odkaz na ašskou autorku na synkově stránce.

Však znáte ta pilná děvčata, schopná ještě dnes hlubšího studia pramenů. Pojala prý lehké podezření při popisech míst divných dějů, tudíž si našla na Googlu přesné informace o té ženské a vyděsila se hned navakrát, chudinka nebohá. Jednak představou divné matky svého hochy, která píše takové věci, jednak pocitem, že leccos odpovídá příliš dobře tomu, co tu viděla. Takže vyvodila, že se tu děje mnohem víc a hůř, než se zdá. A ona se takových věcí bojí! Jak říkám, malér: Kluk zamilovaný až po uši a dívka vyděšená. Ach jo, to jsem zas něco vymýšlela! Jsem na rozpacích a netuším, jak ty své hříchy uvést na pravou míru.

Možná vysvětlit krok za krokem, povídku za povídkou? Nadsázka by se dala okecat, ale co vlastně všechno na Koštěti četla? Jízda – hm, ta je v pohodě, ta jí újmu nemohla způsobit. Stačí u nás přece několik dní strávit, aby na vlastní oči viděla, že předobraz přejetého Piriho ještě běhá po silnici s plechovou ředidla v ruce. Pokud se ten náš brouček negalantně nespole a nezačne jí ukazovat, kde kdy byla jaká bouračka a smřák... Ani Autobus by nemusel být tragédií. Plot, u kterého hrdinku zahrne sníh, je už rozflákaný k nepoznání a Bejbinu už definitivně poslali do šrotu. No jo, co když četla Starý hřbitov?! Á já, synek jí ho prý ukazoval z okna, zajít tam odmítla... Ale zase je dobré, že neviděla ty stopy po vykradačích. Můžu se tvářit, že výmyslem je i ten hrob, kde byla zaživa pohřbená Mara. Pokud se tam neodvážá a nerozluští jméno na náhrobku. Aspoň, že čarodějníci nemůže najít, domek už dneska slouží jako čísi chalupa. I dům, kde strašily stará dáma s Marou, má nového majitele a opravuje se.

A kruci, Sladké tajemství! Brzy budeme vyrážet s nůši za úrodou. Hřibová loučka je hned u místa, kde lidi odhodili všechny věci a prchali pryč. Navíc se tam jde kolem pomníčku u silnice. Bohužel jsem tehdy klukům všechno popsala, viděli dopis, který jsem v povídce použila. Mám ho zahrabaný v archivu, azbuku dívčinka nezvládne... Dobrá, tak budu tvrdit, že ty stopy zápasu a vlečení byly vymyšlené. Jo, to by šlo. Zaplať-

pánu jsem měla dost rozumu, abych statek hnusného vědce situovala až na Trojmezí. Tam se žádné velké hrůzy doopravdy neděly. Tak jo, před rozpadem některých domů se tu vyskytovalo pár klasických duchů, nějaký ten spadlý do studny a už se ani pořádně neví, kde stál ten dům, co se v něm pár lidí postupně oběsilo. Tady bych vážně problémy nehledala. Jejda, to mi odlehlo! Ono je zdravé projít si někdy argumenty a zorientovat se v tom, co jsem čtenářstvu napovídala.

Bohužel jsem se krutě probrala do reality. Zatímco si tu klofu, moje maminka v křesle odložila „Černé sny“ a pravila: „Teda řeknu ti, tohle je ale hnusný! A to mám jít spát?! Když vím, že to je tady odtud...“

A no jo, na Něco mi dlužíš jsem zapoměla. Hloupé je, že to tolik hnulo s mamkou. No vážně, s NÍ! Tomu říkám malér, tohle těžko zneutralizuju. Jak chabě byly moje útěchy! Mamka dobře ví, že se stačí rozhlédnout a některé popisy použít místo průvodce. Hm, tohle jsem asi opravdu přehnal.

Jenže nevyužijte takovou báječnou věc, jako je vlastní cesta z noční domů, uprostřed našedlého mraku, kde je voda skoro mazlavá a každý zvuk se ztrácí... Čas se sice převalil a „Oláhovci“ se přestěhovali, nemají auto na pohon dvanácti nožiček, ty domky za lesem stojí dál, ale kdo si třeba pamatuje na mrtvého dědu, ve skutečnosti opřené o plot? Hm, jsou to pouhé detaily. Stydím se.

Jestlí dívka E. jen jedinkrát vejde do takového mraku, bude všude vidět zombíky nebo vlkodlaky a na procházku po okolí ji víckrát nikdo nedostane. Zatím mne utěšuje alespoň to, že útoční slimáci nebo sarančata by jí vadit nemusela, přece jenom by ze své vesničky mohla leccos znát. Na breberky a havěť vůbec je uvyklá, tady jistě nadsázku rozeznala. Že ta obří žravá saranče byla právě na chlup tak veliká, samozřejmě naprosto nikomu neprásknu. Taky jsem jí nenašla tak úplně v Německu, ale na celnici. Že to tím pádem tak úplně neplatí, vidíte?

Přesto mám výčitky svědomí, vyděsila jsem první dívčinu z nejméně tří možných vážnějších známostí, znalou pouhé části dějšího místopisu, jen několika mých jemných hříček. Ano, mám veliký a zásadní problém, přátelé: Moje tvorba, ba veškeré hříchy mé minulosti, ohrožují dnes citový život synů, které jsem chtěla před nerozumnými výstřelky své osoby ochránit. Ba ještě hůře: Mám vyhlédnutá další místočka, která přímo volají po hravém včlenění do příběhu! Jsem hrozná.

Snad proto, že mám v oblíbě dobré konce, osud mi jeden přehrál. Synek se nad těmito mými úvahami pořadně zachechtal a pravil: „Já jí dal přečíst takovej svůj malej horor o Studánce a vysvětil, že právě na tom místě jsme byli. Ta nadávala! Bylo to bezva, fakt. Hodilo by se něco dalšího, ona se totiž krásně bojí...“

I ten vykuk jeden! Že by tudy vedla cestička? Ulevilo se mi. Bohužel pouze na několik minut. Rozpovídal se o tom, že horůžku potřebuje trochu víc. Záraveň trochu mízil, což mi došlo až před usnutím. Proč se vyhnul možnosti dát mi to přečíst? Nevyloučil mi náhodou námět, lump psavá?! A který by to mohl být: Propadlý zámek, posvátná studna v ringelu nebo snad mrtvolka v obýváku? Zombi usedlost? Ta ne, tu děsně tuhlám... Achich ouvej, ať tak či onak, nežije se mi lehkou!

Anna Šochová

NEHVĚZDNÝ NEBULVÁR - ČILI JAKÉ TO BYLO?

Pěkné. Navzdory nevzhlednosti Plzně a nezávisle na počasí. To by nevadilo. Byli-li účastníci Parconu nekuřáci, VŮBEC nemuseli na čerstvý vzduch. Kuřáci ven museli, protože škola je státní budova, a to i o prázdninách. Dáreček volil dobře, protože hosté Parconu se do dopravní průmyslovky vešli bez problémů. Neklopýtali jeden o druhého a netísnil se v osvěžovkách. Dorazila jsem bez větších komplikací, až na to, že se mi povedlo nenajít hlavní vchod, avšak trefila jsem se do vchodu jiného, širokého, lemovaného kuřáky v charakteristickém oblečení. Ochotně mě zavedli k recepci. Tam jsem po zaplacení vyfasovala žlutý náramek. Papírový, leč praktický.

Během jedné z odpočinkových chvil jsem natrefila na rychle se pohybujícího Dárečka. Tak jsem mu okamžitě vytkla jeho nezdvořilé chování, neboť soustavně neodpovídal na moje mejlíky. On se bránil tak urputně, až jsem zapochybovala. Oprávněně. Přibližně půl roku jsem mu veškerou elektronickou poštu posílala na adresu, v níž jsem „I“ nepochopitelně zaměnila za „I“. Z toho vyplývá, že jsem si psala s někým jiným. Dotyčný se nijak nebránil. Nemohu se ubránit představě, že moji poštu Dárečkovi přebírali emzáci, schovaní někde za Venuší, nebo kam to vlastně boleslavský ing. situoval milionovou armádu Aštaru Šerana. Chudák emzák, ten si asi počte. Mohu se domnívat, že díky mnou stvořenému literárnímu skvostu, který rovněž obdržel, odfrčel co nejdál od naší planety, kterou se rozhodl nezachraňovat.

Mohla jsem se Dárečkovi jen omluvit. Byl laskavý. Jako pořadatel ten den natrefil na mnohem horší věci než na ženskou, která čte tak blbě, až z toho dělá zmatky v e-majlech. A já se mohla věnovat užívání si Parconu. Na sobotu mě to přišlo v penězích na 250, i rozhodla jsem se nechat se pobavit. Program jsem měla k dispozici i s plánkem, a to by v tom byl čert, abych si ten úžasný Parcon neužila! Necht' pořadatelé předvedou, co v nich je! A předvedli. Pokud jsem někdy nedůvěřovala Dárečkovým organizačním schopnostem, moje chyba. Parcon běžel tempem líně se valící řeky, kterou ale nic nemůže zastavit. Tak by to asi mělo být? Žádné zmatky, přehozené a na poslední chvíli zrušené přednášky, případně přebíhání z budovy do budovy. Jsou návštěvníci, kteří takový systém nemají moc rádi. Dotazem u ubytovaných jsem zjistila i výši poplatku za nocleh, a ten bych brala jako přiměřený. Nic předraženého. Později zkonsumovaný a dobrý gulášek mě stál 60 Kč, ale najedla jsem se. Je nesporné, že kdo se na tenthle Parcon vydal, měl kromě pamprsek zajištěnou veškerou péči.

Nemůžu opomenout zásadní záležitost, o níž se obvykle mlčí. Tato taktně pomíjená jakoby malichernost se ale spolupodílí na pocitu celkové pohody. Je to tak: na plzeňském Parconu měly účastnice k dispozici dostatek toalet, a ty byly čisté i večer, po celodenním provozu. A bez front. To se vždycky nepovede. Jak na tom byli v tomto směru pánové, jsem se ani nepokusila zjistit.

Všední záležitosti tedy obrazu conu nepoškodily. V neposlední řadě si troufám vyzdvihnout úlohu pořadatelů. Byli tak

kvalitní, že je nebylo vidět. Až na Dárečka, který se ale proháněl s foťákem, což dělá na každém conu. Vystresovaných a smrtelně unavených jedinců, viditelně označených jako pořadatelé, jsem si nevšimla, ač jsem po nich pátrala.

Podle poklidu, který na Parconu panoval, bych usoudila, že moc návštěvníků nepřišlo. Z omylu mě vyvedl až celkový obrázek velkého sálu, kde v sobotu večer sice nějaké volné židle zbyly, ale vzhledem k rozložení prostoru si netroufám návštěvnost komentovat.

Z programu jsem stihala jen něco málo. V plném využití nabídky mi bránila dlouhá chodba. Ono se nás na Parconu sešlo pár poněkud pochroumaných, s čímž pořadatelé vskutku nemohli počítat. K vidění byly hůl i hůlky. Zdá se, že na fandom dopadaly rány osudu v podobě úrazů. To se pak mihejte školní budovou a stihněte přednášku!

Pobírání Interkomu jsem dohledala s půlhodinovou ztrátou. Tak jsem si moc z vyprávění fandomového prezidenta neužila, a tímto se mu omlouvám. Postřehy ze vznikání Ikarie, přednášené V. Říšou, jsem zvládla a dost se i bavila, stejně, jako jsem se bavila na besedě s autorkami SF. Ta se většinu času věnovala problematice literatury v Čechách a posuzováním oblíbených harlekýnek. Odhadla jsem, že minimálně polovina autorek má s tímto druhem literatury nějaké zkušenosti. Jen nevím, nakolik to ovlivnilo jejich tvorbu. V mém případě byla možná největší chyba v tom, že mi soused jednoho dne půjčil knihu, kterou snad už od války opatroval jako oko v hlavě: Tom Shark, světový detektiv – nebo tak nějak. Nikdy jsem nečetla o tak značném množství vraždících poradních Čiňanů, prohánějících se na džunkách. Tak mě minuly příběhy založené na lásce a nepobrala jsem potřebné vědomosti.

Stihla jsem i křest knížky, kde kromě vydavatelek pronesla pár pěkných slov Františka Vrbenská, která přijela těsně před zahájením. Byla vřele očekávaná a stejně i vítaná.

Zásadní je pro Parcon večer, kdy se předávají ocenění a kdy jsem mohla zaznamenat lidské příběhy, s jakými se člověk jinde než ve fandomu neseťká.

1. Vladimír Němec, vítěz soutěže O Zlatou zebrou. Belhal se o holi a viditelně trpěl. S nepřízní osudu bojoval celou sobotu. Přesto se večer dostal na podium, kde převzal ocenění jako vítěz CKČ v kategorii „Mikropovídka“, a já se domnívala, že víc než tohle vítězství vůle nad tělem ten parconový večer neuvidím. Napsala bych třeba i ducha nad hmotou, avšak pro českou SF to chápu jako příliš metafyzické. Jenomže

2. Martin Koutný, jeden z nominovaných, naslouchající na pódiu úryvku z vítězné povídky, představoval prototyp člověka, kterému se splnil sen. Bylo vidět, že poznal svoje dílo, ale zároveň pořád nevěřil. Na jeho obličej se měnil výraz pochybujícího autora v nevíru člověka, který se hodně snažil. Teprve pak se dostavilo štěstí. Fotografové zbystřili. Vidět člověka, který právě dosáhl splnění své touhy, to se hned tak nepovede. Tentokrát fungovala Prozířetelnost skvěle, možná má Dáreček někde nahoře známosti, tudíž učinil letošní Parcon nezapomenutelným.

Posedlost prvočísly

Posedlost prvočísly je výstřední kniha výstředního autora. I v literatuře naučně se zpravidla setkáváme jen s pracemi, jejichž náplň je dostatečně obecná a přístupná, aby mohla zaujmout prakticky kohokoli od střední školy. John Derbyshire však svou knihu postavil na Riemannově hypotéze: *Všechny netriviální body funkce zeta mají reálnou část rovnou jedné polovině*. Právě té posedlosti prvočísly je potřeba, abyste měli dost sil a hlavně dost vůle dobrat se až k ζ -funkci. Není to cesta nezajímavá a dovede nás z chudobných slatin podél dolního Labe až k vrcholům současné matematiky.

Jak již jsem předestřel v prvním odstavci, John Derbyshire je poněkud konfliktním autorem. Na poli popularizace matematiky je však jeho radikálnost zcela nezatelná a, dá se říci, zcela opačná, než by člověk čekal. Dokonce mezi řádky píše, že Riemann byl poněmčelý etnický Polaban, jako ostatně všichni obyvatelé chudého Wendlandu. Ještě Leibniz (1646-1716) vyzýval ke studiu slovanských dialektů a folklóru v této oblasti.

Bernhard Riemann je hlavní postavou celé knihy, objemem stran odpovídající matematice, neboť liché kapitoly obsahují matematický výklad, zatímco sudé jsou historicko-biografické. Riemann pocházel z neobyčejně chudých poměrů a je velice překvapivé, že jeho otec povolil, aby přestoupil ze studia teologie na matematiku. Snad ještě větším překvapením je, že chronicky stydlivý Riemann se vyučováním nejen uživil, ale že se dokázal i oženit. Ačkoliv s prve zmíněným se studenti patrně nikdy zcela nevyrovnali a ještě v roce 1861 čili 7 let po jeho prvé přednášce si stěžovali, že je příšerný.

V dějepisné linii se Derbyshireovi podařilo vystihnout realitu rozděleného Německa skládajícího se z více než 300 států a hlavně pak snahu po sjednocení jako hlavnímu motivu německého myšlení. Detailní pohled je z pochopitelných důvodů zaměřen na severní Německo a zejména Hannoverské království, jehož poddaným Riemann byl do roku 1866, kdy jej zabralo Prusko a ukončilo tak jeho 52-leté dějiny (předtím bylo Hannoverско kurfiřtstvím).

3. Carola Bidermannová, oceněná im memoriam, se vrátila ve vzpomínkách těch, kdo ji znali. Zúčastnění jí vzdávali hold. Pokud se zrovna koukla ze scifistického nebička tam nahore – z toho, na které pravý scifista snad ani nevěří – mohla vidět shromáždění, které se s úctou sklání před osobností, která se nesmazatelně vepsala do české literatury.

4. Františka Vrbenská, oceněná za zásluhy, je člověkem natolik obdivuhodným, příkladným a skromným, že to, co dělá pro SF, F a H, ji na ocenění nominovalo už dávno. Dojatá byla nejen ona. Ti, kdo ji alespoň maličko znají, propadli při udělení ceny tichému a posléze i halasnému nadšení. Přiznávám, že nějaká ta slzička byla uroněna a nešlo o projev slabosti.

V takových chvílích člověk docílí poznání. Fandom vskutku není jen o písmenkách, tištěných na papíře nebo napaných do internetu. Láska ke knížkám se rodí v neprobádaných a dětsky pořád okouzlených hlubinách lidské duše.

Tanečníci, vystupující v pěkných kostýmech, atmosféru

Matematické větví, která začíná vrstvením přesahujících se karet, dominuje prvočíselná věta, tedy způsob, jak spočítat, kolik je prvočísel menších než dané číslo. Samozřejmě s dostatkem času a sil to jde vždy násilím – spočítat je. Ale matematici chtějí něco onačejšího, vzoreček. Jak složitý nakonec je a co všechno se pomocí něj dá spočítat po bratru 400 stranách. Bude k tomu čtyř listů fotografické přílohy s portréty matematiků, fyziků, mecenášů, Riemannů a autorů.

Důkaz Riemannovy hypotézy včetně definice Riemannovy ζ -funkce vyžaduje netriviální typografii, a proto tiše doufám, že patričně nadšený a zaujatý čtenář se rozeběhne po stránkách Wikipedie.

Jak bývá u podobných knih zvykem, je prošpikována zajímavými detaily, bonmoty a úlety slavných. Dočteme se, že Riemann pracoval rok a půl ve Weberově laboratoři, že Hilbert nebyl Žid, ale pietista a že členové Trinity college v Cambridge měli zakázáno až do roku 1882 se ženit. Derbyshire velmi otevřeně a rýpavě hovoří o hnědém Göttingenu, jak radní v roce 1954 obraceli kabáty a chtěli odměňovat Židy, které v roce 1933 sami vyháněli, a od jiných chtěli, aby jim dělali křoví.

Nalezl jsem si několik omylů. V rovnici na straně 164 má být napravo $\zeta(s)$, nikoli $\zeta(1-s)$. Pěkný článek „Is π normal?“ od Stana Wagona je sice v Mathematical intelligencer, sv. 7, ale ne č. 3, ale až č. 4, str 65-68 (1985). To k poznámce 122 na straně 346. Ale autora jinak chápu, jen jedno prvočíslo, to by bylo na tak pěkný článek málo. Sami uznáte, že se jedná o drobnosti. Komu tedy nevadí opravdu hutná matematika plná nekonečných řad, součtů a součinů, případně dokáže s tužkou a papírem pátrat po prvočíslech, tomu bych knihu doporučil. Doporučovat ji naslepo každému, kdo se zajímá například o moderní fyziku, bych si ale nedovolil, i když několik štěpných historek a nápadů zde je. Snad jen připomenu, že *pro laiky nejlepší úvod do teorie chaosu je hra Toma Stopparda Arkádie*.

Vydala Academia v roce 2007.

Jarek Kopeček

mírně odlehčili. Mně ale zkazil celkový dojem jeden z fotografujících účastníků. Ve snaze o co nejdetailnější zachycení ladných křivek poskakujících tanečnic mi nastrčil do výhledu svoje vůbec ne úžasné pozadí. Proto jsem čas, původně určený na vstřebávání kulturního zážitku, nerada obětovala okukování hodně nezajímavých, v riflích napěchovaných pánských hýždí. Nic proti fotografiím, ale někteří by potřebovali maličko zkritičt. Naštěstí se na conech vyskytují většinou ti ohleduplní a kultivovaní. Jsou totiž viditelnou vizitkou celého fandomového společenství. Na mě vyšel jediný, který termín ohleduplnost nezná.

Usoudila jsem, že nadchází čas vhodný k odchodu. Anička Šochová mě doprovodila, rozloučila jsem se s přáteli, známými i letošním Parconem a spořádaně odcestovala k domovu, kde svoje dojetí rozhodím mezi poli a zahradou – ale na ty jedinečné okamžiky ve velkém sále plzeňské dopravní průmyslovky jistě nezapomenu.

Libuše Čermáková

Jak jsem se dostal ke SCI-FI

K sepsání tohoto textu se chystám již dlouho, ale nikdy jsem k tomu neměl potřebný čas, konstelaci hvězd, příznivý horoskop a vyváženou karmu. Nyní čas mám, v astrologii jsem přestal věřit, horoskopy už nečtu a karma mi tak jako tak stárne. Navíc jsem navštívil po dlouhé době zase con, respektive Parcon v Plzni, a to je ta pravá inspirace.

O sci-fi jsem na základní škole neměl, kromě knih o Neználcích, ani poněti. Až jednou jsem viděl u svého spolužáka Michala Halmana knihu Astronauti od Stanislava Lema. Byla velká, s černobílými ilustracemi, a hlavně; vypadala tak dospěle! Půjčil si ji v obvodní knihovně. Ani jsem neměl tušení, že tam jsou takovéto knížky. Soustředil jsem se jen na oddělení vlevo, kde byly časopisy a ilustrované pohádky. Přece nezůstanu pozadu, řekl jsem si, a když může on, mohu i já!

Astronauti byla moje první vědeckofantastická knížka. Zcela mne pohltila nejen svým příběhem, ale i motivem, který se zakládal na reálné skutečnosti a to pádem vesmírného tělesa do Tunguzské tajgy. Spojení reálné skutečnosti, s fikcí bylo pro mne něco zcela nového, téměř se dalo porovnat s knihami Julese Verna, ale rozdíl byl v tom, že Astronauti byl příběh z daleké budoucnosti, a to mi burcovalo fantazii na plně obrátky.

Následovaly knihy J. M. Trosky, které jsem také našel v knihovně, a až s odstupem času jsem si uvědomil, jaké jsem měl štěstí, že jsem právě tyto knihy měl vůbec možnost si v knihovně vypůjčit.

Fandom

Jednoho dne (hned na začátku osmdesátých let) se však stalo cosi podivného. Dostal se mi do ruky Interkom. Nepamatuji si, jak jsem k němu přišel, kde jsem ho vzal nebo našel, ale co je podstatné, stran tohoto zpravodaje jsem se dostal díky kontaktům v něm uvedeným blíže k fandomu i přičiněním Zdeňka Rampase, který mne odkázal do kina Květen na Vinohradské třídě. Prý se tam schází každou středu fanouškové fantastiky a on že tam bude také. Těšil jsem se, jak by ne. Vždyť se setkám s lidmi, kteří si sci-fi oblíbili stejně jako já, a budu si moci s nimi „fundovaně“ povídat. Což ve třídě se spolužáky nešlo. Nerozuměli mi, až na Michala Halmana, který začal psát nějakou povídku a pochopitelně, že jsem se ve všem po něm opíčil. Zatímco jeho to přestalo bavit, já jsem vytrval.

Jaké však bylo pro mne překvapení, když jsem přišel do kina Květen! Promítací sál byl ve sklepení, nad ním se tančilo ve společenském sále a porůznu se pronajímaly salonky, které sloužily k setkávání zájmových sdružení. Když jsem vstoupil do místnosti, mé nadšení rázem odpadlo. Všude postávaly nebo seděly podivné kreatury s knírky pod nosy a lupami na očích. Našel jsem pana Rampase a čerpal nové poznatky o hnutí jménem Fandom. Vůbec nic mi to neříkalo a nechápal jsem, o čem to mluví. Navíc jsem byl svědkem, jak do místnosti vrazil upocený manik s krosnou na zádech, ze které začal vykládat knihy a rozkládat je po stole.

Nechápal jsem nic. Nerozuměl jsem ničemu z toho, o čem si lidé kolem mne povídali. Jediný, kdo mi byl schopen pomoci

vnímat, byl znovu Fan Rampas, který mi vše, co jsem slyšel vůbec, překládal a snažil se vysvětlit. Bylo toho na mne moc. Hlavně fakt, že ten pán s batohem plných knih prodal dva, tři tituly a po hodině, když už se zavíralo a nějaký muž nás vyhazoval, sbalil si zpátky knížky do batohu a odešel.

Hrůzu a děs vystřídal pobavení. Těšil jsem se na další středu, až budu moci sledovat, pozorovat a katalogizovat mimozemšťany nedokonale převlečené za lidi. Třikrát nebo čtyřikrát jsem dokonce navštívil nad Vokovicemi pod oborou Hvězda samotné centrum „věhofandomu“, kterému někdo říkal muzeum, ale mně to přišlo jako skladiště papírů a knížek. Z jedné návštěvy jsem si odnesl nacyklostylovaný výtisk dvou povídek od R. R. Martina „Pisečnici“ a „Piseň pro Lyu“, která mne opět uchvátila nejen kvalitou „samizdatového“ překladu, ale skutečností, jaké široké spektrum fantazie a zaměření fantastická literatura obsahuje. Stal jsem se pravidelným odběratelem Interkomu, zarytým fanouškem, ale už jsem se více na pravidelná setkávání klubu R.U.R. nedostal tak často a důsledně, jak jsem vždy chtěl a měl v úmyslu.

Můj despekt však velice záhy vystřídal respekt ke všem lidem, které jsem ve Fandomu potkával. V žebříčku mých zájmů se na první místo dostal sport, konkrétně to byl pozemní hokej, a jemu jsem věnoval veškerý volný čas. Jestliže člověk něčemu propadne, zamiluje si svůj koníček a obětuje mu kus svého života, najde ve své činnosti nejen naplněnou seberealizaci, ale zároveň předává kus toho, co získal, dále, a to jak hráč klubu, trenér mládeže nebo organizační pracovník. A je jedno, jestli to je ve sportu, v umění, mezi členy šachového kroužku, či na filatelistické burze. Všude jsou lidé, kteří své zálibení sdílejí se spoustou dalších FANoušků, a to je na celé věci to nejužasnější.

Můžu být bankéř nebo instalatér, mohu pracovat v zemědělství nebo být v senátu, v jakémkoliv hnutí jsme si všichni rovni, a jsme schopni se do krve pohádat například o to, zda přetížený faser svítí červeně nebo zeleně, nebo se uspořádá svatba v kostýmech StarWars, či se na odborné prezentaci zasvěceně rozebere neexistence toalet (v originále hajzlů) na mezigalaktických vesmírných korábech.

Ikarie

Na Střední průmyslové škole strojnické jsme se spolužáky hráli ochotnické divadlo. Byla to hlavně iniciativa Jana Lepšíka, jehož snem bylo dostat se na LAMU (Loutkářská akademie múzických umění). Což se mu nakonec podařilo, ba co víc, viděl jsem ho i ve filmech a jedné reklamě na jogurt. Ale to se mnou a časopisem Ikarie už nemá nic společného. Důležité je, že jednoho večera, když jsem se vracel ze zkoušky hry Krysař, jsem se na stanici Metra Moskevská (nyní Anděl) rozhodl, že projdu vestibulem metra z autobusového nádraží (u Ženských domovů) na druhý výstup, odkud mi jela tramvaj. Ani nevím, proč jsem na tramvaj chodil touto cestou, ale v okamžiku, když jsem si poté necvakl lístek a revizor mne zkasíroval, už jsem tudy nikdy nešel. Ale to také není podstatné a s časopisem Ikarie to zcela nesouvisí.

Důležité bylo, že když jsem od autobusu sešel po schodech, spatřil jsem tři postavy, kterak v jakési maškarádě a s tykadélky na hlavě pobíhají po vestibulu, balík časopisu pod pažďí, a vykřikovali něco o Ikarii, sci-fi, časopisu a prvním čísle. V pravdě řečeno jsem se bál. Chvilí jsem jen tak stál a počkal si, až ta paní v brýlích, té jsem se bál nejvíc, odběhne na druhou stranu podchodu, a jedno číslo za 25,- (nebo 20,- ?) korun jsem si koupil od vysokého, neoholeného muže. Tato vzpomínka mi utkvěla v paměti včetně prvního čísla Ikarie. Říkáte si, že je to banální příhoda. Možná je, ale první číslo Ikarie mne stálo veškeré úspory, co jsem v tu chvíli měl u sebe! A to byla pro chudého studenta obrovská oběť!

Povídky

Hned v prvním okamžiku, kdy jsem se dozvěděl o literární soutěži o Cenu Karla Čapka, jsem byl rozhodnutý se jí zúčastnit, ba co víc, chtěl jsem ji vyhrát. Přetlak nápadů a tvůrčího chtíče je prakticky srovnatelný s přetlakem být v pohybu, hrát a dávat góly, popřípadě trénovat a vést tým od vítězství k vítězství a vyhrát ligu. V prvním případě (jako literát) se mi to nepovedlo, ale ve sportu (jako angažovaný sportovec) jsem dosáhl výrazných úspěchů. A zároveň i ponaučení; o tom ale dále.

Mladická naivita byla hybným motorem k mému psaní povídek, a zároveň i přesvědčením, že právě já mám ty nejoriginálnější nápady a porotu tím ohromím a dostanu se alespoň do finále. Byl jsem, popravdě, vzteky bez sebe, když Vilma Kadlečková, prakticky vrstevnice, dosahovala úspěchů a já ne! Navíc její díla nebyla ke čtení. Rosu Mathielu jsem dočetl s velkým odporem a úsilím. Jak se někomu takové povídky, krucinál fagot, mohou líbit? A jak mohou vyhrávat?

Ale byl jsem mladý, nezkušený literát, který spíše tihnul ke sportu než k literární kariéře. A byl to právě sport, který mne naučil, že jestli mají přijít úspěchy, je třeba jít vítězství vstříc a pořádně se na ně připravit. Tři tituly mistra republiky v dorostu (jako vzorový příklad) nebyly dílem náhody, ale kvalitní, dlouhodobou přípravou, která spolu s dobrým kolektivem mohla teprve sáhnout po metě nejvyšší.

Zrovna tak jako trenér jsem chápal, že cena za první místo není jen diplom, ale i úsilí, trpělivost, kvalitní příprava a tvrdá práce. Zmoudřel jsem. Pochopitelně, že se tak nestalo ze dne na den, ale období, kdy jsem chrlil kvantitativně jednu povídku za druhou a rozepisoval je do všech soutěží, které byly vyhlášeny, postupně pominuly a já si vybíral nejen soutěže, kterých jsem se chtěl zúčastnit, ale také zpracování a témata svých povídek. A výsledky se začaly dostavovat.

Vyhrál jsem soutěž „O létající koště“¹ a přestal jsem se umisťovat na chvostě výsledkové tabule. Postupně jsem se blížil k prvním příčkám a to bylo pro mne motivující. Pochopitelně, že se tu a tam objevily úlety, za které se nyní tak trochu stydím, ale i to bylo pro mne poučení a škola. Bez facek bychom se nemohli zlepšovat, no ne?

Když jsem se pak dozvěděl, že se má povídka umístila ve finále CKČ a že bude otištěna ve sborníku MLOK 2008, oproti svému očekávání jsem radostí neskákal. Ba naopak. Byl jsem překvapený, když jsem se přistihl, jak se mračím. Důvod byl

jednoduchý. Ačkoliv Střepy zrcadla skončila ve finále, byl jsem s ní nespokojený. Pochopitelně, že na druhou stranu to je vrchol v mé fanovské činnosti a tento hvězdný okamžik musí být pro každého autora úspěchem, kterého si musí všichni, včetně mne, vážit. Ale začínám se ptát sám sebe: mohl jsem to zpracovat ještě lépe? To je otázka, kterou bych si ve svých devatenácti letech nikdy nebyl ochotný položit.

Šly na mne mdloby, když jsem si přečetl úvod Jiřiny Vorlové, kterak mne nazvala služebně nejstarším a že jsem se konečně díky své trpělivosti dostal mezi elitu. Vždyť to není pravda, vztekal jsem se. Copak vypadám jako nějaký zoufalec, který se snaží a snaží, až se mu to povede...? A navíc, slovo elita nemám rád a otevírá se mi nůž v kapse pokaždé, když ho slyším. Ale nakonec jsem musel uznat, že na tom něco bude, protože mé začátky psaní povídek byly přesně o tom. Dostat se mezi „elitu“. Tento moment poznání byl nesmírně těžký si vůbec sám sobě přiznat. Zejména, když jsem služebně nejstarší...

Ale okamžik, kdy jdete na pódium během vyhlašování CKČ, a na vás se zaměřují objektivy fotoaparátů a kamera sledují vás bedlivě zraky lidí, kteří si vaši povídku budou číst ve sborníku; ten pocit je skutečně neopakovatelný a nezapomenutelný. Prakticky je srovnatelný s okamžikem, kdy se zlatou medailí na krku zdvíháte pohár nad hlavu a ještě v dresu zpocený a udýchaný víte, že není v celé republice nikdo lepší.

Alespoň v mém případě vavříny kvetou z potu a krve.

Dušan Hrazdára

¹ Tato epizoda stojí za malou odbočku. To, že jsem v této soutěži vyhrál, jsem se dozvěděl buď z Interkomu, nebo ze Sardenu. Už si nepamatuji, ale to není podstatné. Byl jsem nesmírně zklamaný, že jsem nemohl být u vyhlašování výsledků, a po krátkém úsilí jsem získal emailovou adresu na pana Pravdu a z čerstva mu to vyčetl. Psal jsem něco o tom, že je to moje první triumfální vítězství, že jsem o tom nevěděl, že mi to mohli oznámit a že pláču, protože mne ochudil o fyzickou přítomnost na vyhlašování výsledků. Odepsal mi, že je to sice škoda, že jsem chyběl na vyhlašování, že hlavní vyhlášovatelka soutěže byla také velice zklamaná z mé nepřítomnosti, ale že to je vlastně moje chyba, protože jestli někam posílám povídku, měl bych se zároveň i dostavit na vyhlašování výsledků. Odpověď jsem, že bych nesmírně rád jel na vyhlášení výsledků a účastnil se slavnostního večera, ale vzhledem k tomu, že jsem právě na vojně, není v mých silách jen tak opustit kasárna a plýtvat dovolenkou na akce, které armáda jaksi nebere na vědomí a které by určitě vadilo, kdybych svévolně opustil posádku. Nuže základní vojenská služba byla důvodem, proč jsem nemohl přijet a přijmout cenu osobně. Naštěstí se mi z pana Pravdy podařilo po půl roce vymámit diplom, ale dodnes nevím, zda se na mne zlobil nebo jen zapomněl, protože ho nemám od něj podepsaný.

Časem s vědou - červen na křídlech fantazie Z událostí, které změnily náš svět

V červnu 1923 vychází v Mnichově kniha, kterou heidelberská univerzita odmítla přijmout jako doktorskou disertaci, mimo jiné kvůli těmto „absolutně nevědeckým a neseřízným“ myšlenkám: Současný stav vědy a techniky umožňuje postavit stroje schopné vystoupit nad zemskou atmosféru a po zdokonalení až mimo dosah zemské přitažlivosti. Lidé s nimi mohou létat pravděpodobně bez újmy na zdraví.

Kniha *Raketou do mezplanetárního prostoru*, popisující dále všechny základní prvky velkých kosmických raket, dnes patří mezi bible kosmonautiky. Autorem byl devětadvacetiletý Hermann Julius Oberth. Ve dvanácti inspirován Vernovou *Cestou na Měsíc*, stal se nakonec jedním ze světových průkopníků v oblasti raketové techniky.

Na podnět námořního důstojníka Jacquese-Yvese Cousteaua dokončuje v červnu 1943 technik Emile Cagnan „automatické plíce pro potápěče“, dnes známé jako akvalung. Jejich průlom spočívá v tom, že dokáží dodávat plicím vzduch o tlaku právě rovnému tlaku okolní vody. Zbavují potápěče nutnosti nosit tuhý skafandr a využívat hadicové spojení se zdrojem nad hladinou, čímž mu dávají volnost, kterou de facto omezuje jen potápěčova vůle.

Námel je houba, která roste na žitném klasu. Vypadá jako jakési černé růžky vykukující mezi jednotlivými zrny. A byl taky jedním z prvních účinných léčiv; nejstarší zmínka o jeho použití při porodu jako „provokačka“ (obvyklá dávka činila tři růžky) pochází z roku 1582. Roku 1808 se v Americe poprvé dostal do lékařského časopisu ve formě dopisu o úspěšném používání a 2. června 1813 se poprvé stal předmětem ryze odborné přednášky doktora Olivera Prescottta, a to na výroční schůzi Massachusettské lékařské společnosti pod názvem *Pojednání o přírodní historii secale cornutum čili námelu a jeho významu pro lékařství*. Zanedlouho vyšla knižně a velmi přispěla k používání námelu i v Evropě.

(Účinné látky námelu jsou dvě, izolovány byly mezi válkami. Majíce též halucinogenní účinky, způsobovaly hromadné otravy při požívání chleba z „námelového“ žita. Jejich blízkým chemickým příbuzným je LSD.)

Na observatoři ve výšce 1700 m n.m. na hoře Mt. Palomar (160 km jihovýchodně od kalifornské Pasadeny) je 3. června 1948 za přítomnosti tisícovky VIP představen největší dalekohled své doby (průměr skleněného zrcadla 5 m je dvakrát větší než dosavadní rekordman na Mt. Wilsonu). Toto veleoko do vesmíru dostává jméno podle astronoma George Halea (+ 1938), který na něj sehnal peníze a organizačně vydupal ze země. Do plného provozu vstoupil Haleův teleskop v říjnu 1949.

V noci 7.-8. června 1918 se na obloze „zrodila“ patrně nejjasnější nová hvězda 20. věku. „Zářivé zjevení nebeské“ se nacházelo v souhvězdí Vývěvy a dostalo název Nova

Aquillae. Nástup této novy byl vskutku impozantní – za předchozí čtyři dny vzrostla její jasnost 40 000krát, v noci 8.-9. 6. přezářila všechny hvězdy na obloze. Zato po sedmi měsících už nebyla pouhým okem pozorovatelná. Inu, novy...

Fyzicky se bohužel nezachovala, avšak zřejmě právě podle ní vytvořil dobový výtvarník František Šír dodnes známou litografii. Miněna fotografie (pardon, daguerotypie) Václavského náměstí (pardon, Koňského trhu). 12. června 1848 ji z místa od ústí dnešní Krakovské ulice velmi pravděpodobně pořídil medik a pozdější významný český patolog Václav Treitz.

Když už jsme u těch fotek, tak z téhož měsíce pocházejí i zřejmě první světové fotografie reportážní. V revolučních dnech 25. a 26. června 1848 je ze střechy domu pořídil pařížský fotograf známý dnes jen pod jménem Thibault. Ukazují zabarácovanou ulici St. Maur.

Je 19. června 1898. Pavilon konečně hotov, projektor instalován, džber k hašení naplněn – vše samozřejmě vlastním nákladem. Účast člena hasičského sboru zajišťuje obec zdarma. Publikum snad i zaplatí... První představení *Českého kinematografu*, zřízeného v rámci Výstavy architektury a inženýrství na pražském Výstavišti, může začít. Jeho tvůrci, architekti Jan Kříženecký a Josef Pokorný, předvádějí deset původních českých „oživených fotografií“ (např. *Polední výstřel z děla na baště sv. Tomáše*). Pouhá atrakce. Zatím.

Vlak z Paříže už onoho 20. června 1863 drahnou dobu postává na pražském nádraží, ale jeden cestující dosud nevystoupil. Sedí v kupé a dohlívá poslední stránky knihy *Pět neděl v balónu*. Náruživým čtenářem jedné z prvních *Podivuhodných cest* není nikdo jiný než budoucí autor *Písní kosmických* Jan Neruda. Tak se Jules Verne dostal do Čech.

James W. Christy a Robert S. Harrington z observatoře ve Flagstaffu (Arizona, USA) hlásí 22. června 1978 objev jediného Plutonova měsíce. Dostává příznačné jméno Charon (Pluto byl mytologický vládce podsvětí, Charon převozníkem přes řeku Styx, oddělující svět a podsvětí). Plutonův satelit je jen o polovinu menší než mateřská planeta a to mu dávalo v názorech na původ jistá privilegia astronomů (mluvilo se o dvojanetě). Jde také pravděpodobně o poslední měsíc naší Sluneční soustavy objevený ze Země. Další už budou nacházet kosmické sondy.

Před necelými dvěma lety byla planeta Pluto degradována z řádné na trpasličí planetu, stejnou frčku v oboru měsíců ztratil i Charon.

Nemesis z vesmíru

Neobyčejné věci se zrána 30. června 1908 děly ve střední Sibiři! Pár minut po sedmé oblohou se strašlivým hukotem prolétlo obrovské svítící těleso. Vzápětí se 6-8 km nad taj-

gou rozsvítilo slunce provázené hřmotem gigantického výbuchu (odhad 1500 hirošimských pum). Tlaková vlna zpustošila 2200 km² pralesa a ještě 35 km od epicentra vymrštila skupinu pas- tevců ze stanů! Detonaci bylo slyšet na tisíc kilometrů, strojvůd- ce vlaku na transsibiřské magistrále ze strachu zastavil vlak a vyděšení cestující v modlitbách čekali na konec světa... Až do

Časem s vědou - fyzikální červenec

V březnu 1928 Albert Einstein při pobytu ve východošvý- carských Alpách utrpěl srdeční kolaps. Během tříměsí- ční hospitalizace v nemocnici a následné letní rekonvalescence u Baltu dokončil svoji verzi sjednocené teorie gravitace a elektřiny (fyzikální síly slabá a silná ještě nebyly zcela etablovány). V led- nu 1929 ji pak jeho kolega Max Planck přednesl v berlínské Akademii věd. Propukl všeobecný rumraj, noviny psaly o vyře- šení největší záhady vesmíru. Všech šest stran statí bylo mj. vy- staveno ve výkladu jednoho londýnského obchodního domu a li- dé se tlačili, aby si ji mohli přečíst... Přitom šlo o velmi rafinova- nou matematiku (přesněji diferenciální geometrii).

Kolegové z řad fyziků však tuto Einsteinovu teorii odmítli. Zjednodušeně řečeno, nesouhlasili s některými autorovými vý- chodisky ani s jeho způsobem matematického zpracování. Vy- lepšováním a obhajobou své unitární teorie pole se pak Einste- in zabýval až do své smrti.

Počátkem jara 1953 pak v jednom z rozhovorů prohlásil, že pokud vůbec někdo vypočítá jeho rovnice sjednoceného fyzi- kálního pole, bude to profesor Hlavatý.

Lounského rodáka Václava Hlavatého, doma profesora na UK, v emigraci od konce 40. let pak na Indiana University v Bloomingtonu, Einsteinova teorie zaujala – nikoli ovšem z fy- zikálního hlediska, nýbrž jako čistě matematický problém. Je- ho řešení oznámil už v **červenci 1953**. Finální verze pak v knižní podobě vyšla roku 1958 v nizozemském Groningenu pod ná- zvem *Geometry of Einstein's Unified Field Theory*.

Z čistě počtářského hlediska tu Hlavatý podal vskutku impo- zantní výkon (řešení soustavy komplikovaných rovnic o čty- řiašedesáti neznámých), však je také toto dílo odborníky vyso- ce ceněno. Nicméně vzhledem k tomu, že pojednává chybnoú teorii, má význam toliko teoretický. Lakonicky řečeno: Einstein se mylil a Hlavatý, který nebyl fyzik, jeho omylu dal dokonalou matematickou podobu.

Když se koncem 70. let 19. století skotskému fyzikovi Dewarovi podařilo zkapalnit vzduch a poté Švýcaru Pictetovi i vodík (teploty varu -192, respektive - 253° C), zača- li vědci zkoumat vlastnosti látek při těchto teplotách. Okolo ro- ku 1885 pak francouzští fyzikové Cailletet a Bouty a nezávisle na nich Polák Zygmunt Wróblewski zjistili, že elektrický odpor vodičů se s klesající teplotou zmenšuje. To je přivedlo k závě- ru, že velmi blízko absolutní nuly (minus 273,15° C, 0 K) by lát- ky mohly odpor ztratit zcela. Nedostali se však pod teplotu va- ru kapalného vodíku...

Zlom přinesl až **10. červenec 1908**, kdy se Heike Kamer- lingh-Onnesovi z univerzity v Leidenu poprvé podařilo (mnoho- násobným opakováním cyklu stlačení-ochlazení-expanze za

výšky 70 km se dostala kvanta jemného prachu, který způsobil noci světlé tak, že se v nich daly číst noviny.

Tunguzský meteorit... K jeho pochopení významně přispěl astronom českého původu Zdeněk Sekanina, který jeho pád namodeloval na počítači a prokázal, že namísto dosud prefero- vaného jádra komety šlo o kamennou planetku.

chlazení tekutým vodíkem) zkapalnit poslední odolávající plyn, helium (t. v. -269° C). Nebylo to ovšem snadné; jen k získání helia v množství nezbytném pro experimenty „spotřeboval“ nákladní loď monazitového písku s vysokým obsahem thoria. Z něj jímál uvolňované helium (vzniká radioaktivním alfa roz- padem thoria, přičemž částice alfa jsou jádra helia 4). Jakmile tedy nashromáždili první čtvrtlitr kapalného helia, začal „v něm“ tehdejší Kamerlinghův asistent Gilles Holst okamžitě měřit elektrickou vodivost kovů. Pečlivě proměřil platinu i zla- to, leč ke svému zklamání shledal, že jejich odpor v oboru he- liových teplot klesá jen nepatrně, tudíž že i při absolutní nule bude mít konečnou hodnotu, závislou na stupni čistoty zkou- maného kovu. Proto si k dalšímu zkoumání vybral materiál co nejčistší. To byla rtuť, která se dá destilací přecistit do velmi vysoké čistoty. Takto rafinovanou rtuť Holst ochlazoval po- stupně kapalným kyslíkem, dusíkem, vodíkem. Při teplotě ka- palného helia však náhle zjistil odpor nulový! Přičetl to ovšem zkratu v aparatuře uvnitř kryostatu. Změnil tedy uspořádání pokusu tak, aby se měřilo nezávisle ve čtyřech úsecích. Zkrat se objevil zase, a to v každém úseku!

Na vysvětlení se přišlo takto: Aby vzácné helium nemohlo z kryostatu unikat netěsnostmi, bylo udržováno v mírném pod- tlaku – vnikající vzduch by zamrzl a díрку ucpal. Konstantní pod- tlak helia pak udržoval mladičký student průmyslovky ručně (v podstatě pákou přizpůsoboval objem tlaku a teplotě neustále sledovaným na měřácích). Jednou v roce 1911, právě když ne- šťastný Holst zase měřil odpor té zatracené rtuti, na chlapce při- šla dřímota. Tlak rostl a s ním i teplota, až Holst najednou uviděl, jak (dosud domněle zkratovaná) rtuť skokem získala svůj nor- mální odpor! Jeden z největších fyzikálních objevů tedy přišel na svět díky nepozornosti nevědomého pomocníka...

Objev opublikoval šéf laboratoře Kamerlingh-Onnes, a to pod označením „supravedení“. Roku 1913 pak dostal Nobelovu cenu (Holst prý své upozadění považoval za normální a ne- čítal se nikterak ukřivděn).

Na zasedání pařížské Akademie věd (jedné z pěti aka- demii Francouzského institutu) **18. června 1898** poprvé veřejně zaznívá termín radioaktivita (a to pro schopnost látek vyzařovat Becquerelovy paprsky). Hlavním cílem dnešního sdělení však je objev nového zářícího prvku obsaženého v ura- nových sloučeninách – polonia.

Američtí astronomové James Craig Watson a Lewis Swift při pozorování zatmění Slunce **29. července 1878** spatřují v jeho blízkosti (asi čtyři průměry úplňku od okraje slu- nečního disku) dlouho hledanou planetu Vulkán, o jejíž existen-

Čísařův „problém“ aneb dlouhá plavba za „nečekaným“ vyústěním

Druhý díl dračího cyklu Naomi Novikové začíná stejně jako *Drak Jeho Veličenstva* bitvou, nikoliv však námořní ani leteckou, nýbrž slovní. Náš nedračí hrdina je postaven před stěžejní problém: věrnost vlasti nebo věrnost Temerairovi? Na jedné z prvních stránek nám autorka prozradí, že Napoleonovi poslal dračí vejce sám čínský císař, kterému se nelíbí, že na nebesánu létá bývalý námořní kapitán. Na zjištění, co Čínu vedlo poslat přes moře Francouzům tak významný dar, si budeme muset počkat až skoro do poslední stránky. Mezi oním zjištěním leží takových cirka 250 nepřilíh dějotvorných stránek, kde čtenáři nezbývá než se spokojit s tím, že Temeraire sežral gigantickou houbu a dostal po ní neuvěřitelně ohavné větry.

Ději nepomůže ani to, že se stejně jako v prvním díle s přibývajícím obsahem valí na čtenáře nová a nová jména. Pokud kdy existovala zásada, že jakmile dá autor postavě jméno, stává se tímto pro čtenáře důležitá a je třeba jí tedy věnovat ze strany autora náležitou pozornost, Novikové to neříká nic. (Nebo možná za „velkou louží“ se řídí autoři jinými pravidly...?) Už v prvním díle bylo velké množství jmen, která se pletla, ale protože šlo o vojáky, tak to tolik nevadilo – stejně každou chvíli nějaký zařval. V druhém díle však množství neprokreslených pletoucích se a čtenáře matoucích postav překročilo přípustnou míru. Nejenže se tu objevují některé nerozlišené postavy z dílu předchozího, ale Noviková ještě tvoří nové. Čínská jména orientaci v postavách ještě ztěžují.

I to by se ale dalo odpustit, stejně jako fakt, že většina dračích hrdinů z minulého dílu se zde v lepším případě jen mihne. Největší slabinou *Nefritového trůnu* je téměř veškerá absence děje, silně připomínající (fanové prominou) poslední díly Harryho Pottera.

Pravda, je tam několik dobrých momentů – třeba čínská lochneska, smutný osud dračice albínky nebo akční scény z

ci byla řada astronomů pevně přesvědčena (třeba Leverrier, který „vypočítal“ existenci planety Neptun). Vulkán měl obíhat mezi Sluncem a Merkurem, takže se nedal spatřit kvůli neustálému přezáření Sluncem, avšak svým gravitačním působením na Merkura měl vysvětlovat anomálie jeho oběžné dráhy (nadměrné stáčení perihelu). Vědecká obec objev zprvu přijala, ale při jeho prověřování se ukázalo, že šlo o omyl a že Američané zřejmě pozorovali jednu z hvězd souhvězdí Raka.

Pohyb Merkurova perihelu vysvětlil až roku 1915 Einstein svojí obecnou teorií relativity.

František Houdek

závěru knihy, ale na udržení pozornosti zmlsaného čtenáře to nestačí. O válce s Bonapartem už to není ani zbla.

A všechny nedostatky první knihy zde vesele pokračují – třeba fakt, že se čtenář o postavy nebojí, nebo jistá nelogičnost v bojových scénách:

„Část zábradlí na levoboku přímo u děla nevydržela tlak a náhle se rozlétla na velké ježaté štěpiny, stejně smrtící jako by je rozmetla dělová koule. Jedna se zabolala Puberckovi hluboko do paže, na rukávě kabátu se mu v mžiku rozlila rudá skvrna. Chervins vyhodil paže vzhůru, z krku probodeného ostrým úlomkem se mu vydralo zachrčění a on se svalil na dělo; Dyfidd se odvrátil stranou, ale nezhroutil se, třebaže mu tříška prorazila tvář a z jejího konce, kterým mu čněl pod bradou, crčela krev.“

Mimochodem, knihu jsem četla poctivě bez přeskakování (i když by si „palcovo metodu“ nepochybně zasloužila) a netuším, kdo byli Chervins a kdo Dyfidd.

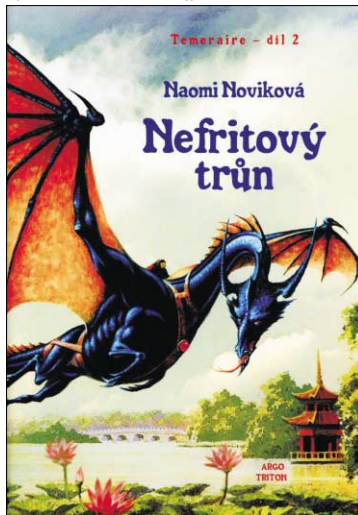
Shrnuto a potvrzeno, první díl neměl valný děj, byl to spíš takový pěkně se čtoucí rozjezd, předejhra k velkému dobrodružství, proč ne. Jenže kýžené dobrodružství se v druhém díle nedostavilo, celý děj by se dal shrnout do jedné věty, kterou si ovšem odpustím, a opravdu si nejsem jistá, zda mám věřit (doutat!), že ve třetím díle to bude lepší. Zvláště, a to snad prozradit mohu, pokud se Temeraire bude pokoušet o dračí revoluci. Všechny učené disputace, které Temeraire s Laurencem vedl, k tomu totiž směřují...

Noviková umí sice namíchat chutnou omáčku, okořeněnou zdařilým překladem, ale hlavní pokrm chybí. A přitom by to nebylo tak těžké. Co kdyby Temeraire dezertoval? Co kdyby místo zdoluhavé plavby, při níž trpí pasažéři rovným dílem jako čtenáři, zabloudil s Laurencem na africké pobřeží, doměnu divokých draků? Nebo požral k obědu celou čínskou delegaci, cokoliv, jen ne vyspávání na palubě, překrmování se, pouštění větrů (nikoliv však božských) a poslouchání čínské poezie!

Nefritový trůn je napsán čtivým, vybroušeným stylem. Ve mně však vyvolal rozhořčení nad promarněnou příležitostí napsat skvělý románový cyklus, na co by podle mě autorka měla, jen kdyby se víc snažila propracovat dějovou linii. A nemožu nedodat, že mi to zčásti připomnělo Drakeny z Pernu, ty další už méně povedené díly, bohužel. Ve stejném duchu tedy vyzní závěr celé recenze:

Knize by slušelo řádně ji proškrtat a připojit k prvnímu dílu, pak by z toho možná byl smysluplný celek, ale nač škrtat, když autor inkasuje za stránky a čtenáři se chytí na lákavou obálku, pevnou vazbu, dračí motiv a spokojeně kupují?

Hanina Veselá

Lživá zrcadla / Průzračné vitráže

Máme tu druhý / dvojitý díl nevšedních dobrodružství ze světa Deeptownu – virtuální megalopole, ve které se pohybují lidé všech ras a libovolného věku v pevné jistotě, že se pohybují v reálném světě, i když zírají na obrazovku kdesi v Magadanu. Kouzlem, které to všechno umožňuje, je Deep – program sestavený ruským šťastlivcem Dibenkem, který vjemy z obrazovky rozkošatí zapojením podvědomí. Leonida – divera – a hrdého zachránce osamělého Smolaře známe už z Bludiště odražů. Ljoňa je zrovna teď virtuálním stěhovákem...

Nedá velkou práci zjistit, že velký útek před světem, statečný odchod z virtuality, pohrdnutí božskými schopnostmi a život cele své lásce z masa a kostí zasvěcený se jaksi nepovedl. Vypadá to jako v americkém sociálně-kritickém dramatu: Ulepený Ljoňa v tepláčkách je prakticky naprosto ideálním lůzrem. Zapomenutý hrdina. Identitu Šťelce se mu sice podařilo zcela opustit, ale s ní i celý dosavadní život. Fyzický vztah s ním vypadá přesně tak, jak vypadají vztahy s někým, kdo ztratil obsah a smysl života.

Diveři jsou po dvou letech jen jakýmsi okrajovým mýtem – zkazkou, dokonale zahlazenou a zamlčenou přesně dle potřeb zainteresované nobility. Nedosil, bývalý kolega jeho životní lásky, Ljoňovi vysvětluje, že je reálný asi jako Kostěj Nesmrtelný: *Základem každého mýtu je nekompetentnost, domyšlivost a nedostatek profesionality.* Vypruzen Nedosilovými kecy o neexistenci virtuality a tichým rozpadem vztahu, kvůli kterému se jí vzdal, se Leonid rozhodne vrátit. Sotva to udělá, zastřelí jej, virtuálně.

Do mrtvol se kope, shazují se do roklí, ponechávají se šakalům. Ale nestřelí se do nich. Taktó optimisticky ujištěn o své významnosti, vrhá se hlavní hrdina do děje. Nejde přitom o nic menšího než o zbraň 3. generace, která z virtuality zabíjí i v realitě. Údajně s ní sejmuli jednoho hackera. Také už nejsou diveři – přede dvěma roky jich přestalo být potřeba. V Deep programu se objevil zabudovaný časovač, lidé přestali tonout v Hlubině a nebylo potřeba „potápěčů“, kteří by je z ní lovili. Ostatně, oni sami ztratili svou schopnost prohlédnout závoj podvědomí. Či spíše všechny jejich síly byly staženy do jediného, mocného Černého divera, tajemného a podlého lupiče, který zadal krádež, jejímž následkem byla smrt mladého hackera.

Ten mladík se v prvním díle zaskvěl ve velké roli – byl to Roman, vlkodlak spolupracující s Ljoňou. Cesta za ukradeným souborem, který zmizel neznámo kam a po kterém pasou i ti nejmocnější, se mění ve velký Leonidův životní quest, jehož grálem je pochopení Černého divera, společnosti i ruské duše. *Možná proto nejmocnější diverů pocházelo z Ruska? Jsme zvyklí, že se všechno dostává vlastně za nic.* Jako ve výpravě za opravdovým grálem je návodkem též uzdravení vztahu s Viktorií spolu s vyléčením deep psychózy (tedy neschopnosti odlišit virtuální realitu od reality reálné). Ta se totiž projevuje podivnými náznaky, vpravdě Dickovskými, vyvracejícími základní premisy rozuzlení předchozího dílu.

Musím se přiznat, že Lživá zrcadla mě opravdu nadchla. Předchozí díl také nebyl špatný, ale buď to byl nedotažený

styl, nebo mne tolik neoslovil motiv hledání opravdového, reálného vztahu či jiný vrtoch, ale Lživá zrcadla mi přišla dynamičtější a svižnější, ačkoliv vlastně ničím nevybočují ze zažité lukjaněnkovštiny. To jest, námět, který se vztahuje k nějakému hlubokému existenciálnímu problému, množství komentářů ke každodenní psychologii, reáliím Ruska a fungování světa, spolu s dramatickými, akčními kulisami. Ty jsou i v tomto díle zastupovány Bludištěm smrti, což je pocta hře Doom.

Tentokrát je již hra plně týmová, mnohem složitější, zejména proto, že nestvůry, které herní prostor zabydlují, jsou reální hráči hrající jinou hru, třeba „Braň svůj dům!“ Padesátý level je navíc osazen Imperátorem zlotřilých emzáků z podsvětních dimenzí, který je posledním výkřikem samoučící technologie. Prostě dojemné, ale je možné, že programátoři budou při Lukjaněnkových popisech jejich práce výt smíchy (nebo hrůzou) hůře než popravený vlkodlak.

Jak už bylo naznačeno, Lukjaněnko ani zde neopomenul přiučít čtenáře o ruských reáliích: *Zapíjet vodku je vulgární.* Poučit je o roli vzdělání v bývalém SSSR: *Sen sovětského inteligenta, likvidovat nepřátele plivnutím... O psychologii života: Útek není nikdy řešením. Pokaždé utíkáš sám před sebou.* A fungování světa: *Svět totiž závisí na něčem jiném. Na pologramotných Číňanech, kteří na pásech montují počítače.* Již prvé zmíněné by se hodilo i Pavlu Weiglovi, aby nepřekládal Alana Turinga jako Ťuringa! A já jsem si to říkal už předchozím díle, že ti Ťurinci toho mají nějak moc společného s počítači, ale nechal jsem se ukolébat leností...

Kromě vlastní legendy spasitele Hlubiny obsahuje tento svazek ještě jednu povídku, která původně vycházela jako interaktivní text na internetu. To jsou ony Průzračné vitráže. I tato povídka je vnořena do světa Hlubiny – potkáme v ní Čingize, Pata, Mršinu, ale namísto Leonida se budeme strachovat o Karinu, toho času kontrolující první ruskou virtuální věznicí. Dějově příběh navazuje na dobu po Lživých zrcadlech, v některých ohledech opět oním Dickovským způsobem, zanechávajícím jisté pochyby o tom, jak to vlastně předtím skončilo.

Karina má vypátrat, kudy vězni opouštějí neopustitelnou věznicí a proč někdo vězni hackery v Hlubině a nikoli na Sibiři. Otázky fungování systému, svobody a úhlů pohledu – opět výborná Lukjaněnkova klasika plná zajímavých nápadů: *Pomník posledního spamera – od té doby, co je povolili lovit, zcela zmizeli.* Ukázek pochopení člověka: *„Co dělají zaměstnanci?“*

„Pracují?“ pokrčila jsem rameny. „Stahují porno ze sítě. A hrají hry.“

A také hluboké filosofie: *Odvážný princ se vypravil na draka. Jenže drak je státní, patří ke královskému dvoru a je starostlivě chován pro případ války se sousedy, dokonce dostal hodnost a vyznamenání. A rytíř ani neriskoval vytažit meč, jen běhá po paláci, hledá podporu u favoritek a favoritů, sepisuje zprávy pro poradce... a rozčíluje se v čeledníku.* Trudný osud hrdiny v papučích, doma, v rodině plné lásky a životních jistot. Možná jeden z hlavních motivů celé trilogie.

Civilizační šok: Vyprávění pojaté jako příručka pro potenciální emigranty

Část patnáctá: Stařenka a moře

Moje žena Renata ve svém prvním americkém zaměstnání pracovala pro neziskovou organizaci. Firma mimo jiné vydávala věstník, ve kterém s ní jako s novou posilou týmu otiskli rozhovor. Renata se přiznala, že nejvíc je v Americe nadšená z moře a pláží, po kterých se procházíme každý víkend, i když třeba mrzne. Nebýt tohoto historického záznamu, už bych asi zapomněl, jakou atrakci pro nás suchozemce představovalo před dvanácti lety moře. Skutečně jsme se zabalení do šál a ušanek potulovali po liduprázdných zasněžených plážích.

Pro Amiky žijící na pobřeží je oceán přirozenou součástí výběhu. Něco jako pro nás les za vesnicí. Vlastnit dům s výhledem na oceán není nemožné, i když za to připlatíte. Zahlédnout z okna delfíny, tuleně, nebo velryby není tak neobvyklé, jak by si suchozemec mohl myslet. Spousta lidí má vlastní loď a ovládá práci s plachtami a rybaření na plážích patří k běžným kratochvilím. Amerika je prosolená, obklopená dvěma oceány a je to na lidech znát.

I když nebydlíte u Atlantiku či Pacifiku, není všechno ztraceno. Velká jezera plochou konkurují Černému moři. Když zafouká, je na písčiny plážích Chicaga takové vlnobítí, že máte tendenci olizovat namočený prst, abyste se přesvědčili, že voda není slaná. Amici z vnitrozemských států se rozhodně o dovolenou u moře neochuzují, mají ve zvyku strávit alespoň jeden týden ročně na Floridě. Nejlépe uprostřed zimy mezi únorem a březnem, kdy je tam nejlepší počasí.

U nás v Massachusetts je slaná voda cítit na každém kroku. Velrybářské výpravy nás stále baví, přestože jsme jeli už mnohokrát. Posíláme tam i všechny příbuzné z Čech, přestože se to občas neobejde beze zrát. Oceán je nevyzpytatelný a mírný větříček v ulicích Bostonu se může hodinu cesty od pobřeží proměnit v pěkný orkán. Jestli vás kytovci zajímají, věnujte v předpovědi pozornost především údají o výšce vln. Jestli jsou pět stop a více, slabším žaludkům výlet nedoporučuju. Ono dvě-tři hodinky vytrvalého houpání poškádlí tímínek a koválinku i u lidí, kteří v pohodě zvládají horskou dráhu. Zatímco část naší rodiny ještě dokázala nepohodu skousnout, případně si decentně ublinknuli na zádi (po větru, přátelé, po větru, to je těžce získaná zkušenost), zažili jsme i případ, kdy zvracela cela loď. Pasážeri, včetně našeho příbuzenstva, se choulili podél zábradlí a unisono vrhali do vln jako sbor Alexandovců ve vrcholné formě. Podle očitých svědků zvládl cestu bez újmy jen kapitán v kormidelní kajutě.

Díky původní formě mají Vitráže dva konce, modrý a červený. Liší se, ale ne tak, jak bych čekal. Nejsou zcela neotřelé, ale jsou dobré, oba. Systém musí být, ale svoboda má přednost, čímž se vracíme na začátek Bludiště, ztraceni v Hlubině s helmou i bez ní.

Vydal Triton v roce 2007.

Jarek Kopeček/Knihovnice

Češi většinou vědí, jak se vybavit na prohlídku krasových jeskyní, ale nevíme, jak se obléknout na velrybářský výlet. Rada je jednoduchá – zhruba stejně. I když je na pobřeží devadesát fahrenheitů (32 °C), je vhodné si zabalit do batohu zimní bundy. Když stojíte na nekryté palubě, řítíte se rychlostí čtyřiceti uzlů (74 kilometrů za hodinu) a dvě hodiny vás ostříkuje vodní tříšť, zaleze to za nehty.

Výše zmíněné nepříjemnosti by vás neměly od velrybářské výpravy odradit. Odměnou za nepohodlí může být skvělá podívaná. Občas se kepokakové alias velryby hrbaté (humpback) přiblíží k lodi natolik, že se vám nevejdou do objektivu, ani když odzumpujete. Několikrát jsme zažili, jak kepokak pod lodí podplaval. Hlavu měl na levoboku, ocas ještě na pravoboku a po palubě se v extázi honili turisté sem a tam. Upozornění pro fotografické nadšence: Necpěte velrybám objektiv do hlavového otvoru, tedy do nosu. Po vynoření vyfukují tříšť kapek s olejovitou přísadou, která vám spolehlivě zasviní optiku.

Pokud jste měli smůlu, vymrzli jste na kost, poblíknali si novou bundu a z velryby jste neviděli ani ploutev, nezoufejte. Výletní společnosti garantují úspěšné pozorování. Na konci dne dostanete volný lístek na další jízdu s přáním hodně štěstí příště.

Ve svém prvním zaměstnání v Bostonu jsem z laboratoře přehléžel Charles River Basin, kde se proháněly malé plachetnice. Plachtění bylo do osmnácti let zadarmo (pro dospělé dvě stovky za rok). V kurzu vyučovali dobrovolníci, kteří po složení zkoušek přebírali štafetu a učili další generace námořních adeptů. Zatímco jsem makal od nevidím do nevidím, tiše jsem jim záviděl a umínil si, že to jednou musím také zkusit. Dnes už jsem si plachtění užil i na oceánu a s malou placheticí se dostanu z bodu A do bodu B celkem spolehlivě (i když obrat po větru mi pořád není úplně jasný a posledně jsem se dvakrát udělal).

Náš český kamarád Jirka z Connecticutu si před pár lety udělal papíry na čtyřiceti stopovou plachetnici a teď podniká pobřežní plavby. Místo do Jetřichovic plánuje vandru na Panenské ostrovy, kde si turisté mohou pronajmout katamarán a putovat po korálových útesech Karibiku. Když bydlíte na lodi, není to zas tak drahá dovolená. Spoustu Amíků plavbu azurovým tropickým mořem zkusí jednou, jiní vickrát a někteří se tím i žijí. I to patří k americkému způsobu života.

Cítili jste při čtení předchozího odstavce bodnutí závisti? Mrzí vás, že na nás nějaký oceán taky nevyzbyl? Česká fascinace mořem a podprahová lítost, že vodní hlubiny nemáme, se zrcadlí i v nedávno vydané antologii Imperium Bohemorum. V editorově plánu to asi nebylo, ale alternativní dějiny země Koruny české něco ze suchozemského splínu zachycují. Dvě povídky líčily Česko coby lokální Evropskou velmoc vlastníci moře a loďstvo (Novotný, Procházka), nebo jsme alespoň získali zámožské kolonie (Pecinovský).

I když vy osobně po moři nebažíte a ze slané chuti v ústech se vám dělá blivno, je to málo platné. Váš přístup kolektivní

české trauma nevyváží. Co třeba ty mýty o učitelkách sežraných na Jadranu, vytrvale kolující od dob socíku do dneška. Tyhle historky jakoby se vyhlily ze zápisníku klinického psychologa. Pokud je na nich něco pravdy, musí jídelníček chorvatských paryb sestávat pouze z českých pedagožek.

V Americe také občas vypukne žraločí hysterie, jenže lépe podložená. Pokousaných surfařů v Kalifornii už bylo hodně. V televizi jsem viděl záběry z helikoptéry na pobřeží Floridy. Z ptáčích perspektivy bylo vidět, jak se pod nadšenci na prknech posunovaly obrovské stíny žraloků bílých. Počtem měly přišery převahu deset k jedné, ale korzovali při dně bez zájmu o zákeřek. Možná hledali plavky z Litexu.

Na rozdíl od Čechů Američané vědí, že žraloci nejsou tak nebezpeční, jak nám servírují horory (mimochodem, Čelisti se točily v Massachusetts, na ostrově Martha's Vineyard – Martiny vinohrady, kde se také každoročně udělují trofeje za největšího uloveného dravce). Moje kolegyně Jennifer z osobního oddělení je vášnivá sportovní potápěčka. Nechala se zlákat i na krmení žraloků. Ta legrace spočívá v tom, že vás specializovaná společnost vyveze na útes, vybaví kyblíky s rybami a vy je v hloubce třiceti metrů rozhazujete mezi třímetrové zubaté bestie. Pro Jennifer to skončilo neslavně. Žraloci se strkali a hemžili tak zmateně, že to do ní jeden z nich v plné rychlosti napral. V šoku hledala pohmatem, jestli má ještě nohu. Na doprovodné lodi pak zjistila, že to odnesla jen podlitinu přes celou holeň. Na další krmení žraloků ji spolehlivě přešla chuť.

I když je v USA 50-70 potvrzených žraločích útoků za rok a 5-15 z nich končí smrtí, do oceánu lezeme pořád a fanatici na surfovacích prknech se hrnou i do vyhlášených žraločích farem. Myslíte si, že jsou to blázni? Možná. Riziko úrazu je však stejné, jako když chodíte v Čechách na houby. Přestože otravu muchomůrkou zelenou každý rok několik lidí nerozdialyzuje, patří houbaření trvale k hlavním českým koníčkům. Ne tak v Americe. Americké matky omdlévají, když jejich dítě sezobne na krajji lesa malinu stejně spolehlivě, jako když shltne vrani oko. Celé generace Amíků vědí, že co je z lesa, je jedovaté. K jídlu je jen to, co koupíte v supermarketu. Renata a já se houbaření nehodláme vzdát a tím jsme si vysloužili pověst podivnů. Divoké houby sbírají v Americe jen lysohlávkovi feťáci.

Díky pobytu v Americe jsme částečně ztratili pel suchozemců. Na svých výletech po oceánu občas potkáme stařenku, která samostatně plachtí na malé lodi, a místo abychom zírali s otevřenou pusou, jí jen zamáváme. Stejně tak nás nepřekvapuje, že na Floridě jsou restaurace s vlastním molem, kde můžou projíždějící jachty zastavit a počkat na číšníka, který vám na palubu naservíruje objednané jídlo. Dokonce i humrům jsem přišel na chuť a naučil jsem se, jak ho zaživa uvařit v páře (za tímco držíte pokličku na hrnci, aby neutekl, ta bestie se díky žebříčkové nervové soustavě prakticky nedá zabít).

Celé dětství jsem obdivoval mědirytiny ze starého vydání Verneových 20 tisíc mil pod mořem. Potápěl jsem se v říčce Třebovce (šířka tři metry, hloubka 50 cm) a hlital filmy Jeana Jacquese Cousteaua. Cesty na Floridu, do amerického Karibiku a na Havaj mi umožnily vstoupit do vodního světa. Na Panenských ostrovech jsme se seznámili i s podmořskou divočinou (odtud pochází inspirace k povídce Setkání ticha, Mlok 2006). Starší dáma na pláži ukázala na velký stín vedle našeho kolegy a volala: „Hele, barakuda!“ Smáli jsme se tomu jako dobrému vtipu, než jsme pochopili, že to myslí vážně. Zpětně nám došlo, co byla ta stříbřitá metr a půl dlouhá štika, která nás při šnorchlování z povzdálí provázela.

„Co mi udělá?“ ptal se nejistým hlasem kolega.

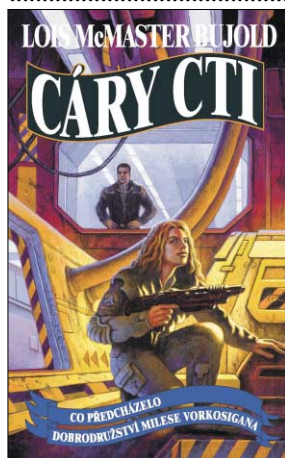
„Nic,“ odvětila suverénně. „Když nemáš řetízek nebo lesklé hodinky, ani si tě nevšimne.“

Známý z kempu uklidněně zmizel pod hladinou a dáma se nám pokradmu svěřila: „Já bych tam v životě nevlzla. Mám z barakud panický strach.“

Občas, když při šnorchlování potkám rybu velikosti dobře rostlého aligátora, která na mě mžourá dravčíma očima, vzpomenu si na tu vlídnou paní. Pořád mi běhá mráz po zádech, ale díky ní mi fascinující setkání ticha s oceánem nic nedokáže pokazit. Ani ta barakuda se širokým úsměvem.

A tak jsme přestali být suchozemci. Oceán se pro nás stal víc než jen plážovou turistickou atrakcí. Je naší součástí a my jeho. Prvotní nadšení je pryč, vystřídané respektem. Jestli se nevrátíme zpátky do české kotliny, dovedu si představit, že se jako stařec plachtím bostonským zálivem a z přístavního parníku mi mávají turisté.

Martin Gilar

Dvě pecky od Talpressu

Lois McMaster Bujoldová: Cáry cti

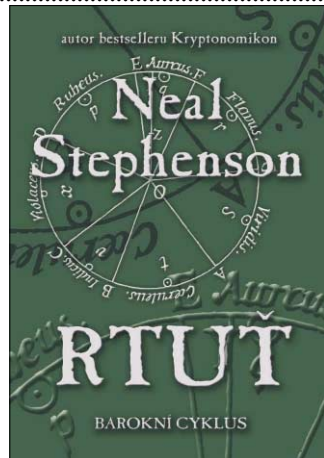
Velmi příjemná červená knihovna o tom, jak se dali dohromady rodiče Milese Vorkosigana. Nedejte se zastrážit upoutávkou na zadní straně, je to o něčem jiném.

Běžná cena: 269,- Kč na www.talpress.cz za 175,- Kč

Neal Stephenson: RTUŤ

Již dnes si můžete předobjednat první díl z trilogie Barokního cyklu. Autor představuje baroko jako kolébku současné technologické civilizace a mapuje její první kroky. Kniha získala cenu A. C. Clarka za rok 2004.

Běžná cena: 799,- Kč na www.talpress.cz za 520,- Kč

Zlatá Zebra po jedenácté

„Na Plzeň, Vávro, na Plzeň,“ nezvolal tentokrát Lomcovák pánu Šimka a Grossmana, ale Fandom, když do tohoto města umístil letošní Parcon. Takové výzvě lze jen těžko odolat – asi proto se, tuším poprvé v jedenáctileté historii Zlaté zebry, sešli na vyhlášení výsledků všichni ocenění autoři.

A kteří že to byli?

- 1.místo: Vladimír Němec – Dík keři kulinu
- 2.místo: Libuše Čermáková – Až se zase potkáme...
- 3.místo: Darth Zira – Strejda zahradník

Tito tři tedy podle nás zpracovali povídku na letošní téma „Kolaps struktury křemíku“ nejlépe. Jim patří sláva a pomyslné fanfáry. Uznání a dík za snahu pak patří i dalším zúčastněným, zde je další pořadí:

Zdeněk Jarchovský – Kolaps struktury silikonu
Libuše Čermáková – Než Babylón padne
Jaroslava Krejčová – Modrá planeta
Jaroslava Krejčová – Chroust
Pavla „Estel“ Rýgrová – Květovaný křemík
Petr Říháněk – Peníze nebo život
Petra Štarková – Nový začátek
Jana Dvořáčková – Nepotřebné vzorky

Ještě jednu gratulace vítězům a všem díky!

SFK Zebra, Doktor

Literární soutěž Vidoucí 2008 první kolo ukončeno

Úderem půlnoci 1. srpna 2008 se na stránkách SFK Palantír (sfkpalantir.net/index.php?pid=1240) objevil seznam povídek, které úspěšně prošly kolem vyřazovacím a zúčastní se finálního kola druhého.

Hranici potřebnou k postupu překonalo 18 povídek, jmenovitě (dle abecedního pořadí):

- ◇ Atentát
- ◇ Dark Heaven
- ◇ Fialový dým, fialový cejch
- ◇ Hrdina a Král
- ◇ Jako ryba na udici
- ◇ Parafraze
- ◇ Pia fraus
- ◇ Podivuhodný příběh Benedicta Smithe
- ◇ Pražské jaro
- ◇ Rytieri
- ◇ Scottish Open 22007
- ◇ Shledání u Verdunu
- ◇ Skřetí pohádka
- ◇ Úsvit na kovářově dvoře

Vyhlášení literární soutěže Trifid 2009

Nakladatelství Triton vyhláší šestý ročník literární soutěže Trifid v žánru SF, fantasy nebo horroru s fantastickými prvky.

1. Soutěž je vyhlásována v kategorii česky psaný román nad 250 normostran.

2. Odborná porota a redakční rada ze zaslanych prací vybere díla vhodná k vydání v nakladatelství Triton.

3. Autoři vybraných prací obdrží odměnu 20 000 Kč. V případě komerčního úspěchu titulu obdrží další autorský honorář.

4. Dílům představujícím mimořádný literární počín může porota udělit cenu Trifid spojenou s dvojnásobnou odměnou pro autora, který obdrží celkem 40 000 Kč.

5. Zasláné práce nesmí být již někde knižně publikované, ale nevádí, pokud se již účastnily nějaké literární soutěže.

6. Soutěž probíhá trvale, datum uzávěrky je pouze orientační a znamená, že díla zasláná do jejího termínu budou zhodnocena do následujícího Parconu či Fénixconu (pokud bude příspěvků hodně), kde budou průběžné výsledky soutěže vyhlášeny.

Své příspěvky zasílejte v jednom tištěném exempláři a na CD/DVD nebo mailem (ve formátu Wordu nebo RTF) na adresu: Nakladatelství Triton (soutěž Trifid), Vykáňská 5, 100 00 Praha 10 nebo mailem na jupova@triton-books.cz předmět Trifid.

Nejblíží uzávěrka je 30. 4. 2009.

Staso Juhaňák

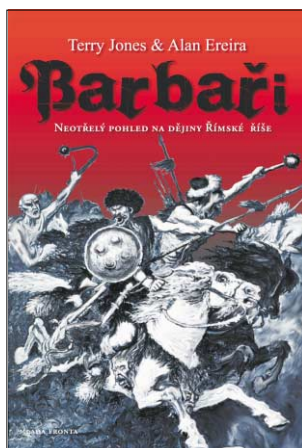
- ◇ Věk pohádek
- ◇ Virtual
- ◇ Vlasy plné peří
- ◇ Výlet (Jeroným)

Povídky jsou zveřejněny na stránkách Palantíru, a každý se může zúčastnit jejich veřejného hodnocení. Zároveň na stejném místě najdete, jakým způsobem se hodnotí druhé kolo. Objeví se i další informace ohledně povídek, které byly vyřazeny ze soutěže, jako například které z nich neuspěly jen těsně.

Druhé kolo bude ukončeno 31. 12. 2008 a vyhlášení soutěže proběhne na Sconu 2009.

Pokud by měl někdo ze čtenářů zájem být začleněn do odborné poroty, nechť se ozve na mail vidouci@centrum.cz.

Jan „Harv“ Harvalík

NON FICTION

Terry Jones & Alan Ereira: **Barbaři**

Jeden z Monty Pythonů, Terry Jones, nyní popularizátor historie, spolu s profesorem Ereirou, nám dějiny Říma podávají z pohledu „barbarů“. Ve skutečnosti byli Keltové, Germáni, Vandalové, Řekové, Peršané, Hunové i Gótové technologicky, ekonomicky i intelektuálně minimálně na stejné úrovni jako Římané, jen bohužel stáli v boji na nesprávné straně. Publikace, která doprovází stejnojmenný seriál televize BBC, velmi čtivým způsobem přibližuje méně známé aspekty dějin obvykle psaných Římem.

Mladá fronta, Praha 2008 (www.mf.cz), vázané, 264 stran, 399,- Kč.